COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 8.12.2021
COM(2021) 782 final

2021/0411 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind schimbul de informații dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre și de abrogare a Deciziei-cadru 2006/960/JAI a Consiliului

{SEC(2021) 420 final} - {SWD(2021) 374 final} - {SWD(2021) 377 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Contextul general

Așa cum se prevede în Strategia UE privind o uniune a securității[1], în noua Agendă a UE privind combaterea terorismului[2] și în Strategia UE de combatere a criminalității organizate 2021-2025[3], amenințările transnaționale necesită un răspuns coordonat, mai bine direcționat și adaptat. Deși autoritățile naționale care își desfășoară activitatea la fața locului sunt în prima linie în lupta împotriva criminalității organizate și a terorismului, acțiunea la nivelul Uniunii și parteneriatele mondiale sunt esențiale pentru a asigura o cooperare eficace, precum și schimburi de informații și de cunoștințe între autoritățile naționale, sprijinite de un cadru comun de drept penal și de mijloace financiare eficace. În plus, criminalitatea organizată și terorismul sunt emblematice pentru legătura dintre securitatea internă și cea externă. Aceste amenințări nu țin cont de frontiere și se manifestă printr-o gamă largă de activități infracționale comise de grupuri de criminalitate organizată și de grupuri teroriste.

Într-un spațiu fără controale la frontierele interne („spațiul Schengen”[4]), agenții de poliție dintr-un stat membru ar trebui să aibă un acces echivalent la informațiile disponibile colegilor lor din alt stat membru (în aceleași condiții). Aceștia ar trebui să coopereze în mod eficace și implicit în întreaga Uniune. Schimbul de informații în materie penală este, prin urmare, un factor-cheie al protejării securității în spațiul Schengen.

Pe lângă eliminarea controalelor la frontierele interne în spațiul Schengen, în cadrul Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen (CISA) s-a convenit asupra unui set de norme privind schimbul de informații și cooperarea polițienească. În plus, a fost instituit Sistemul de informații Schengen (SIS), fiind creată astfel o bază de date comună a UE privind securitatea și frontierele, care conține, sub formă de semnalări, informații privind persoanele și obiectele căutate și dispărute.

Conform Evaluării din 2021 a amenințării pe care o reprezintă formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată în UE (SOCTA UE), peste 70 % din grupurile de criminalitate organizată sunt prezente în mai mult de trei state membre[5]. SOCTA UE și Raportul european privind drogurile al OEDT din 2021[6] evidențiază o serie de domenii în care se constată că formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată sunt tot mai prezente. În același timp, astfel cum se prevede în Agenda de combatere a terorismului din decembrie 2020[7], nivelul de alertă teroristă rămâne ridicat în UE.

Spațiul Schengen este cel mai mare spațiu al libertății de circulație din lume. Acesta permite circulația liberă a peste 420 de milioane de persoane, precum și deplasarea nestingherită a bunurilor și serviciilor. Prin eliminarea controalelor la frontierele dintre statele membre,

---

1 COM(2020) 605 final.
2 COM(2020) 795 final.
3 COM(2021) 170 final.
4 Spațiul Schengen este format din Austria, Belgia, Republica Cehă, Danemarca, Estonia, Finlanda, Franța, Germania, Grecia, Ungaria, Islanda, Italia, Letonia, Liechtenstein, Lituania, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Norvegia, Polonia, Portugalia, Slovacia, Slovenia, Spania, Suedia și Elveția.
5 Europol (2021), *Evaluarea amenințării pe care o reprezintă formele grave de criminalitate și criminalitatea organizată în Uniunea Europeană* (*SOCTA UE*).
6 Observatorul European pentru Droguri și Toxicomanie (OEDT), *Raportul european privind drogurile din 2021*.
7 COM(2020) 795 final.

spațiul Schengen a devenit parte a modului nostru de viață european. Reprezintă un simbol al interconectării Europei și al legăturilor dintre cetățenii europeni[8]. Spațiul Schengen contribuie, de asemenea, la funcționarea eficientă a pieței unice și, astfel, la creșterea economiei Uniunii[9].

Însă mobilitatea tot mai mare a persoanelor în interiorul UE creează, de asemenea, provocări suplimentare în ceea ce privește prevenirea și combaterea amenințărilor infracționale, precum și asigurarea siguranței publice. Aproape 2 milioane de persoane au făcut într-un an naveta transfrontalier, inclusiv 1,3 milioane de lucrători transfrontalieri[10]. În ciuda faptului că pandemia de COVID-19 a redus mobilitatea în interiorul UE, fluxurile de persoane vor continua probabil să fie importante și în viitor.

În ultimii ani, spațiul Schengen a fost pus la încercare în mod repetat de o serie de crize și provocări care au determinat mai multe state membre să reintroducă controalele la frontierele interne. Printre motivele invocate de statele membre pentru o astfel de decizie s-au numărat deplasările secundare necontrolate[11] ale migranților aflați în situație de ședere ilegală, pe care aceste state membre le consideră a reprezenta o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne, justificând necesitatea reintroducerii controalelor la frontieră. În temeiul Regulamentului (UE) 2016/399[12] („Codul frontierelor Schengen”), reintroducerea temporară a controalelor la frontiere poate fi utilizată numai pentru o perioadă de timp limitată, în circumstanțe excepționale (cum ar fi criza migrației din 2015-2016), ca măsură de ultimă instanță. În special, se pot aduce îmbunătățiri în ceea ce privește utilizarea verificărilor și a cooperării polițienești, inclusiv, bineînțeles, în ceea ce privește schimbul de informații și comunicarea. Aceste măsuri, mai ales dacă sunt combinate, pot da aceleași rezultate în ceea ce privește controlul deplasărilor secundare ca și introducerea temporară de controale la frontierele interne. În plus, sunt mai puțin invazive din perspectiva liberei circulații a persoanelor, a bunurilor și a serviciilor.

Evoluțiile rapide în ceea ce privește peisajul infracțional și mobilitatea persoanelor sugerează faptul că este esențială o cooperare transfrontalieră între autoritățile de aplicare a legii din UE și din spațiul Schengen pentru a combate infracțiunile și pentru a le permite cetățenilor și resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere legală pe teritoriu să își exercite în siguranță dreptul la liberă circulație. Cu toate acestea, rămân provocări importante în ceea ce privește capacitatea autorităților de aplicare a legii de a face schimb de informații cu omologii lor din alte state membre într-un mod eficace și eficient. Această capacitate variază în continuare foarte mult între statele membre, ceea ce evidențiază faptul că gradul de fragmentare existent afectează eficacitatea și eficiența schimbului de informații. Prin urmare, infractorii și grupurile infracționale continuă să profite de aceste ineficiențe pentru a acționa transfrontalier, iar deplasările secundare ale migranților aflați în situație ilegală vor continua să reprezinte o problemă.

• Motivele și obiectivele propunerii

Obiectivul general al prezentei propuneri este de a legifera cu privire la aspectele organizaționale și procedurale ale schimbului de informații dintre autoritățile de aplicare a legii din UE, cu scopul de a contribui la efectuarea unui schimb eficace și eficient de

8 Eurobarometru 474: *Spațiul Schengen*.

9 COM(2021) 277 final, 2.6.2021.

10 Comisia Europeană (2017), *Stimularea creșterii economice și a coeziunii în regiunile frontaliere ale UE*.

11 Printre cele mai frecvente motive notificate de statele membre se numără criza migrației din 2015-2016, persistența amenințării teroriste și pandemia de COVID-19.

12 Regulamentul (UE) 2016/399 (Codul frontierelor Schengen).

informații de acest tip, protejând astfel un spațiu Schengen pe deplin funcțional și rezilient. Propunerea nu aduce atingere (în special) normelor care reglementează schimbul de informații privind semnalările în SIS efectuate prin intermediul Birourilor de solicitare de informații suplimentare la intrarea pe teritoriul național (SIRENE).

Prezenta propunere de *Directivă privind schimbul de informații dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre* face parte dintr-un pachet coerent care cuprinde, de asemenea, o Propunere de recomandare a Consiliului privind consolidarea cooperării polițienești transfrontaliere operative, o Propunere de regulament de revizuire a mecanismului automatizat de schimb de date în scopul cooperării polițienești („Prüm II”), precum și o propunere de modificare a Codului frontierelor Schengen, astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei din iunie 2021 intitulată „Strategie pentru realizarea unui spațiu Schengen pe deplin funcțional și rezilient”[13]. Împreună, aceste propuneri urmăresc să instituie un cod de cooperare polițienească, cu scopul de a raționaliza, de a consolida, de a dezvolta, de a moderniza și de a facilita cooperarea în materie de asigurare a respectării legii dintre agențiile naționale relevante, sprijinind astfel statele membre în lupta lor împotriva formelor grave de criminalitate, a criminalității organizate și a terorismului.

Ținând seama pe deplin de opinia exprimată de colegiuitor, prezenta propunere se bazează pe constatările evaluării impactului care însoțește prezenta directivă. Aceste constatări țin seama, de asemenea, de informațiile, analizele și recomandările care decurg din evaluările Schengen efectuate în ultimii șase ani în domeniul cooperării polițienești, din comunicarea Comisiei intitulată „Calea de urmat pentru alinierea acquis-ului din fostul al treilea pilon la normele privind protecția datelor”[14], din consultările ample cu părțile interesate relevante din ultimii doi ani și din corpusul important de documente de orientare ale Consiliului elaborate în ultimii 15 ani. Pe baza acestei analize combinate, au fost identificate trei obiective principale. Prezenta propunere urmărește atingerea acestora prin abordarea a trei probleme fundamentale.

(1) Lipsa unor norme comune clare și robuste privind schimbul de informații

Primul obiectiv al prezentei propuneri este a asigura, conform unor norme comune precise și consecvente, **un acces echivalent al autorităților de aplicare a legii ale oricărui stat membru la informațiile disponibile în alte state membre** în scopul prevenirii și depistării infracțiunilor, precum și al efectuării investigațiilor sau operațiunilor care vizează combaterea infracțiunilor, **respectând totodată drepturile fundamentale, inclusiv cerințele în materie de protecție a datelor**.

Autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre sunt implicate în schimburi transfrontaliere zilnice de informații referitoare la operațiuni de combatere a infracțiunilor. **Cu toate acestea, normele de la nivel național împiedică fluxul eficace și eficientă de informații**. Normele generale referitoare la schimbul de informații privind aplicarea legii cu relevanță transfrontalieră între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre sunt prevăzute în Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului privind simplificarea schimbului de informații dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene (denumită în continuare „Decizia-cadru suedeză” sau „DCS”[15]), adoptată în 2006, înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona. Decizia-cadru suedeză a înlocuit parțial capitolul privind cooperarea polițienească din Convenția din 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen[16].

---

13 COM(2021) 277 final, 2.6.2021.
14 COM(2020) 262 final, 24.6.2020.
15 JO L 386, 29.12.2006, p. 89.
16 JO L 239, 22.9.2000, p. 19.

Decizia-cadru suedeză stabilește **principiile** conform cărora ar trebui partajate informațiile (principiile disponibilității și accesului echivalent), **termenul** în care ar trebui să se răspundă unei cereri de informații, **formularele** care ar trebui utilizate pentru a transmite și a răspunde la astfel de cereri, precum și **garanțiile** privind protecția datelor care trebuie implementate atunci când se prelucrează astfel de informații.

Cu toate acestea, în practică, Decizia-cadru suedeză din 2006 este neclară, împiedicând astfel punerea deplină în aplicare a principiilor disponibilității și accesului echivalent la informațiile relevante în context transfrontalier[17]. În consecință, normele de la nivel național continuă să împiedice fluxul de informații, în pofida eforturilor depuse pentru a completa cerințele Deciziei-cadru suedeze prin intermediul unor orientări fără caracter obligatoriu ale Consiliului[18]. În consecință, incertitudinile actuale ar rămâne și ar continua să afecteze schimbul eficace și eficient de informații, astfel că impacturile asupra evoluției peisajului de securitate al UE și a creșterii mobilității transfrontaliere în UE ar rămâne, în esență, neabordate.

Din acest motiv, instituirea, prin intermediul unei directive, a unui cadru juridic care să servească acestor scopuri va permite îmbunătățirea monitorizării și a asigurării respectării normelor la nivelul UE și la nivel național, garantând în același timp convergența practicilor naționale și ameliorând astfel eficacitatea și eficiența fluxurilor de informații dintre statele membre.

(2) Lipsa unor structuri comune și a unor instrumente de gestionare eficiente pentru schimbul de informații

Al doilea obiectiv al prezentei propuneri de directivă constă în apropierea standardelor minime comune în vederea asigurării funcționării eficiente și eficace a punctelor de contact unice. Aceste cerințe minime comune se referă la componență, structuri, responsabilități, personal și capacitățile tehnice.

Statele membre sunt responsabile de menținerea ordinii publice și de apărarea securității interne[19]. În principiu, acestea sunt libere să își organizeze autoritățile și serviciile de aplicare a legii așa cum consideră de cuviință. În ceea ce privește structurile de cooperare în materie de asigurare a respectării legii, toate statele membre au instituit deja sau sunt pe cale să instituie un punct de contact unic[20], care are competența de a canaliza cât mai multe schimburi de informații cu putință. Pe baza dreptului intern sau a normelor interne, autoritățile de aplicare a legii pot, de asemenea, să facă schimb de informații direct între ele. Deși au fost elaborate mai multe manuale și fișe informative naționale pentru a facilita o abordare armonizată a modului de organizare a punctelor de contact unice naționale, persistă diferențe semnificative între statele membre în ceea ce privește structurile și atribuțiile acestora, precum și mijloacele și capacitățile de care dispun.

---

17 Aceste chestiuni nesoluționate au fost evidențiate în special în evaluările Schengen din domeniul cooperării polițienești. Evaluările prezentate în cadrul rapoartelor de țară menționate evidențiază existența unor practici divergente în funcție de statul cu care se face schimb de informații. Acestea acoperă, de asemenea, documentele de orientare relevante ale Consiliului și capitolul privind cooperarea polițienească din Convenția din 1990 de punere în aplicare a Acordului Schengen, precum și acordurile bilaterale/multilaterale conexe.

18 De exemplu: Documentul 5825/20 al Consiliului din 2.12.2020, *Manual privind schimbul de informații referitor la asigurarea respectării legi*i.

19 Articolul 72 din TFUE.

20 Punctul de contact unic este platforma națională informare care centralizează primirea, prelucrarea și transmiterea informațiilor către alte țări. Acesta reunește în cadrul aceleiași structuri de gestionare toate canalele de comunicare principale în materie de aplicare a legii de la nivel internațional și de la nivelul UE (Interpol, Europol și SIRENE).

Prin urmare, **statele membre nu au întotdeauna structurile necesare pentru a face un schimb de informații eficace și eficient cu alte state membre**. Punctele de contact unice naționale nu își îndeplinesc întotdeauna rolul de coordonare și nu dispun întotdeauna de resursele necesare pentru a face față numărului tot mai mare de cereri.

În special, acestea nu sunt întotdeauna echipate cu instrumentele necesare de gestionare a informațiilor (de exemplu, un sistem de gestionare a cazurilor care să aibă un tablou de bord comun și un mecanism automat de încărcare și verificare încrucișată a datelor). În plus, **punctele de contact unice nu au întotdeauna un acces direct și ușor la toate bazele de date** și platformele **UE și internaționale relevante**. De asemenea, unele puncte de contact unice au un acces limitat la **bazele de date naționale relevante**, ceea ce întârzie și mai mult întregul proces de schimb de informații. În plus, în unele cazuri punctele de contact unice nu dispun de resurse pentru a soluționa la timp și în mod eficace cererile în număr tot mai mare pe care le primesc. Efectiv, această tendință de creștere nu a fost întotdeauna însoțită de o creștere proporțională a resurselor umane și informatice.

O arhitectură modernă de gestionare a informațiilor, care este deja utilizată în unele puncte de contact unice „avansate”, ar putea atenua tensiunile legate de resursele umane limitate prin integrarea informațiilor deținute de autoritățile competente în bazele lor de date, ceea ce permite, de asemenea, monitorizarea și urmărirea termenului de răspuns la cererile de informații[21]. Bazele de date disponibile punctelor de contact unice nu sunt întotdeauna utilizate la întregul lor potențial nici din cauza faptului că **instrumentele de căutare sunt rudimentare**, împiedicând adoptarea tehnicilor de transliterare[22] și a funcțiilor de căutare de tipul „logică fuzzy”[23]. Lipsa transliterării și a opțiunilor de căutare de tipul logică fuzzy în cadrul sistemelor de informații împiedică personalul să obțină rezultate exhaustive (rezultate pozitive) prin efectuarea unei singure interogări. Prin urmare, personalul trebuie să efectueze o nouă căutare pentru fiecare detaliu personal pe care îl investighează, ceea ce duce la creșterea volumului de muncă, lucru care încetinește procesul de căutare (de exemplu, inversarea prenumelui și a numelui, utilizarea unei ortografii diferite pentru aceeași persoană, în special ca urmare a efectuării căutării în limbi diferite, în alfabete diferite și cu diacritice diferite).

În prezent, termenele sunt aproape întotdeauna depășite atunci când se solicită o autorizație judiciară. **Disponibilitatea funcțională a autorităților judiciare**, lucru care este deja o realitate în cazul punctelor de contact unice mai eficace și eficiente, va contribui la reducerea întârzierilor nejustificate. Într-adevăr, cazurile care necesită o autorizație judiciară pot fi tratate mai rapid decât în prezent, ceea ce înseamnă că termenele pot fi respectate mai ușor și în aceste cazuri.

(3) Lipsa unei practici comune în ceea ce privește utilizarea canalului (canalelor) de comunicare existent(e) pentru schimbul de informații în cadrul UE

Al treilea obiectiv al prezentei propuneri de directivă este de **a remedia problema proliferării canalelor de comunicare utilizate pentru schimbul de informații în materie de aplicare a legii între statele membre, consolidând în același timp rolul Europol ca**

---

21 A se vedea evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere.

22 Transliterarea este procesul de reprezentare a cuvintelor/numelor dintr-o limbă utilizând alfabetul sau sistemul de scriere al altei limbi (recunoașterea multilingvă a numelui). De exemplu, litera „o” poate fi „ò”, „ó”, „ô”, „õ” „ö” sau „ø”, în funcție de alfabetul/limba utilizat(ă).

23 O bază de date fuzzy este o bază de date care poate trata informații incerte sau incomplete folosind logica fuzzy, și anume capacitatea de a găsi concordanțe chiar și atunci când numele unei persoane este scris greșit.

platformă de informare în materie penală a UE pentru infracțiunile care intră sub incidența mandatului său.

În afara câtorva cazuri specifice sistemului reglementate de legislația UE (și anume faptul că cererile de informații suplimentare legate de semnalările din SIS trebuie să fie efectuate prin intermediul birourilor SIRENE[24], iar schimbul de informații cu Europol trebuie efectuat, de regulă, prin intermediul ENU[25]), statele membre nu au convenit asupra unui canal unic de schimb de informații între autoritățile lor de aplicare a legii pentru cazurile care au o dimensiune europeană, ceea ce duce la duplicarea cererilor, la întârzieri nejustificate și, uneori, la pierderi de informații.

Prin urmare, statele membre utilizează canale diferite în grade diferite pentru a solicita, a trimite și a primi informații, adesea fără o justificare[26] clară și predefinită, ceea ce împiedică schimbul eficace și eficient de informații. Acest lucru privează, de asemenea, autoritățile naționale de sprijinul Europol, chiar dacă statele membre îi cer agenției să fie o platformă de informare a UE în materie penală, capabilă să furnizeze produse de calitate bazate pe informații.

Punctele de contact unice nu asigură întotdeauna monitorizarea canalelor existente 24 de ore din 24, 7 zile din 7, ceea ce ar putea avea un impact negativ asupra cazurilor transfrontaliere care necesită un schimb de informații urgent. În același timp, aplicația de rețea a Europol pentru schimbul securizat de informații (denumită în continuare „SIENA”) este insuficient utilizată, în ciuda caracteristicilor sale adaptate scopului urmărit și a infrastructurii solide de securitate a datelor. Chiar și atunci când utilizează SIENA, statele membre **nu implică întotdeauna Europol (adăugându-l în copie)**, deși informațiile transmise intră în domeniul său de competență. Acest lucru poate crea lacune semnificative în materie de informații la nivelul UE.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere este coerentă cu dispozițiile de politică existente și viitoare din domeniul cooperării în materie de asigurare a respectării legii. Cooperarea în materie de asigurare a respectării legii este un domeniu de competență partajată între UE și statele membre. În ultimii ani, s-au înregistrat progrese în ceea ce privește îmbunătățirea cooperării statelor membre privind schimbul de informații și restrângerea perimetrului de acțiune al teroriștilor și infractorilor. Cadrul legislativ privind combaterea terorismului și schimbul de informații a fost consolidat în urma atacurilor teroriste din Europa. Ca urmare a crizei migrației din 2015, arhitectura generală a sistemelor de informații și a bazelor de date din domeniul justiției și afacerilor interne (JAI) a fost revizuită, punându-se accentul pe interoperabilitate[27] și pe o

---

24 Schimbul de informații suplimentare referitoare la semnalările din SIS trebuie efectuat prin intermediul unei rețele unice de birouri naționale denumite „birouri SIRENE”.

25 Unitate națională a Europol. Schimbul de informații cu Europol trebuie realizat prin intermediul ENU, utilizând sistemul SIENA.

26 O serie de puncte de contact unice naționale utilizează orientări interne care recomandă sau impun utilizarea unui canal de comunicare specific pentru un anumit scop, asigurând astfel coerența și evitând duplicarea cererilor. Cu toate acestea, alte puncte de contact unice se bazează pe obiceiurile și preferințele personalului, o astfel de marjă de manevră ducând la ineficiențe în contextul investigațiilor transfrontaliere.

27 Regulamentul (UE) 2019/817 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 privind instituirea unui cadru pentru interoperabilitatea dintre sistemele de informații ale UE în domeniul frontierelor și al vizelor și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008, (UE) 2016/399, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240, (UE) 2018/1726 și (UE) 2018/1861 ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziilor 2004/512/CE și 2008/633/JAI ale Consiliului [2019], JO L 135/27; Regulamentul (UE) 2019/818 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2019 privind

convergență dinamică între securitate, frontiere și gestionarea migrației. În plus, a fost promovată la nivelul UE îmbunătățirea cooperării dintre organismele de aplicare a legii prin publicarea de recomandări și orientări ale Consiliului (fără caracter obligatoriu) menite să faciliteze convergența practicilor naționale.

Întrucât cele două componente ale cooperării în materie de asigurare a respectării legii se referă în principal la (i) schimbul de informații (care face obiectul prezentei propuneri) și la (ii) cooperarea transfrontalieră operațională, prezenta propunere va face parte dintr-un pachet coerent care include și propunerea însoțitoare de recomandare a Consiliului privind aspecte ale cooperării polițienești operative transfrontaliere. Acest pachet este completat de propunerea paralelă de regulament de revizuire a mecanismului automatizat de schimb de date în scopul cooperării polițienești („Prüm II”). Propunerea „Prüm II” va avea drept obiectiv consolidarea arhitecturii tehnice a schimbului de date Prüm, extinderea categoriilor de date care intră sub incidența sa și raționalizarea și accelerarea schimbului de date efectuat în cadrul său în urma obținerii unui rezultat pozitiv. Propunerea consolidată „Prüm II” ar oferi norme și posibilități specifice pentru schimbul **automatizat** de categorii de date specifice – și deosebit de importante – (de exemplu, amprente digitale, ADN, imagini faciale) în contextul cadrului global și al normelor generale pentru schimbul general de informații pe care le va prevedea prezenta directivă.

Ca măsură importantă de consolidare a securității în cadrul UE, prezenta propunere va contribui, de asemenea, la un spațiu Schengen pe deplin funcțional și rezilient, astfel cum se prevede în Strategia Schengen. Prezenta propunere este, de asemenea, pe deplin coerentă cu propunerea din 2020 de revizuire a mandatului[28] Europol în vederea consolidării mandatului acestei agenții în ceea ce privește prelucrarea seturilor de date mari și complexe, precum și cu ordinele europene de divulgare și de păstrare a probelor electronice în materie penală[29]. Propunerea completează cadrul juridic[30] privind schimburile de informații referitoare la semnalările din SIS efectuate prin intermediul birourilor SIRENE. Prezenta propunere nu aduce atingere niciunuia dintre celelalte acte legislative ale Uniunii și nici unor acte precum Directiva (UE) 2019/1153 din 20 iunie 2019 de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului care au scopul de a facilita accesul și utilizarea de către autoritățile competente a informațiilor financiare și a informațiilor privind conturile bancare în vederea prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor grave[31].

---

instituirea unui cadru pentru interoperabilitatea dintre sistemele de informații ale UE în domeniul cooperării polițienești și judiciare, al azilului și al migrației și de modificare a Regulamentelor (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 și (UE) 2019/816 [2019], JO L 135/85.

28 COM(2020) 796 final.

29 COM(2018)225 final - 2018/0108 (COD).

30 JO L 312, 7.12.2018, p. 1. Regulamentul (UE) 2018/1860 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală; Regulamentul (UE) 2018/1861 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006; Regulamentul (UE) 2018/1862 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei, astfel cum a fost modificat.

31 JO L 186, 11.7.2019, p. 122.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere urmărește să contribuie în mod pozitiv la un spațiu Schengen pe deplin funcțional și rezilient, care să permită circulația liberă a unui număr mai mare de persoane, precum și fluxul nestingherit al bunurilor și serviciilor, lucru care, la rândul său, va contribui la funcționarea eficientă a pieței unice și, prin urmare, la creșterea economiei Uniunii. Prin urmare, prezenta propunere este pe deplin coerentă cu alte politici ale Uniunii din domeniul ocupării forței de muncă, al transporturilor și, în cele din urmă, al creșterii economice în zonele de frontieră din interiorul UE, dar și în întreaga UE.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temeiul juridic**

Temeiul juridic al acțiunii UE în domeniul cooperării în materie de asigurare a respectării legii în interiorul UE este titlul V capitolul 5 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene („TFUE”). În temeiul articolului 87 din TFUE: „Uniunea instituie o cooperare polițienească care implică toate autoritățile competente din statele membre, inclusiv serviciile de poliție, serviciile vamale și alte servicii specializate de aplicare a legii, în domeniul prevenirii sau al depistării și al cercetării infracțiunilor.” Mai precis, articolul 87 alineatul (2) litera (a) din TFUE se referă la măsurile privind colectarea, stocarea, prelucrarea, analizarea și schimbul de informații relevante pentru prevenirea, depistarea și investigarea infracțiunilor. Prezenta propunere legislativă urmează să fie adoptată în conformitate cu procedura legislativă ordinară.

- **Subsidiaritatea (în cazul competențelor neexclusive)**

Sunt necesare acțiuni la nivelul UE pentru a aborda în mod corespunzător problemele identificate în prima secțiune a prezentei expuneri de motive. Obiectivul de îmbunătățire a fluxurilor de informații între autoritățile de aplicare a legii relevante și cu Europol nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre acționând individual. Având în vedere caracterul transfrontalier al infracțiunilor și al terorismului, statele membre sunt obligate să se bazeze unele pe celelalte. Prin urmare, stabilirea unor norme comune pentru schimbul de informații se poate efectua mai bine la nivelul Uniunii. În pofida existenței unei serii de măsuri naționale și regionale în vigoare, dacă statele membre ar acționa individual nu ar fi în măsură să asigure punerea în aplicare deplină a principiilor disponibilității și accesului echivalent la informații. Dacă ar acționa individual și pe baza sistemelor naționale, statele membre nu ar elimina diferențele actuale dintre punctele de contact unice, lucru care împiedică schimbul eficient și eficace de informații relevante la nivel transfrontalier. Acestea nu ar asigura un nivel adecvat și uniform de cunoștințe și capacități în ceea ce privește utilizarea bazelor de date și a canalelor de comunicare relevante.

UE este mai bine echipată decât statele membre, acționând individual, să asigure coerența acțiunilor întreprinse la nivel național, să abordeze divergențele dintre practicile naționale, să împiedice duplicarea eforturilor, suprapunerile, și incertitudinile și, în cele din urmă, să faciliteze o acțiune eficientă de combatere a formelor de criminalitate transfrontalieră și a terorismului. Se preconizează că acțiunea UE întreprinsă ca răspuns la problemele identificate va aduce valoare adăugată întregii UE și, prin urmare, cetățenilor săi, deoarece va face spațiul Schengen mai rezilient și mai robust, lucru care va avea un efect pozitiv și asupra țărilor asociate spațiului Schengen[32]. Existența unor norme, standarde și cerințe comune la nivelul UE care să faciliteze schimbul de informații privind formele de criminalitate transfrontalieră

[32] Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția.

între autoritățile de aplicare a legii va genera economii de scară semnificative, asigurând în același timp standarde ridicate în materie de securitate și protecție a datelor.

Cooperarea în materie de asigurare a respectării legii la nivelul UE nu înlocuiește politicile naționale în materie de securitate internă. Aceasta nu înlocuiește activitatea autorităților naționale de aplicare a legii. În schimb, acțiunea la nivelul UE sprijină și consolidează politicile naționale în materie de securitate și activitatea autorităților naționale de aplicare a legii de combatere a formelor de criminalitate transfrontalieră și a terorismului.

- **Proporționalitatea**

Prezenta propunere vizează consolidarea cadrului juridic al UE într-un singur instrument juridic privind schimbul de informații prin „lisabonizarea" Deciziei-cadru suedeze. Aceasta conține, de asemenea, dispoziții care decurg dintr-un set de orientări fără caracter obligatoriu ale Consiliului adoptate în ultimii 15 ani. Având în vedere solicitarea colegiuitorului și dorința exprimată de statele membre în faza de consultare, prezenta propunere de directivă abordează problemele identificate, fără a depăși ceea ce este strict necesar pentru atingerea obiectivului de asigurare a unor fluxuri de informații eficace și eficiente între statele membre.

- **Alegerea instrumentului**

Pe baza concluziilor[33] anterioare relevante ale Consiliului, prezenta propunere de directivă înaintată de Comisie vizează obținerea unor fluxuri de informații eficace și eficiente între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre, prin intermediul unei apropieri substanțiale a legislației statelor membre privind schimbul de informații și comunicarea referitoare la aceste informații. Dispozițiile directivei asigură respectarea atribuirii competențelor, precum și diferențele dintre sistemele și tradițiile juridice ale statelor membre, astfel cum sunt recunoscute de tratate. Având în vedere cele de mai sus, propunerea legislativă ia forma unei directive.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Consultările cu părțile interesate**

Consultarea a solicitat **părților interesate relevante** dintr-o gamă largă de domenii, poliției, autorităților vamale, judiciare și de protecție a datelor naționale, organizațiilor societății civile, mediului academic și publicului larg să își exprime așteptările și preocupările legate de consolidarea cooperării în materie de aplicare a legii în UE[34].

Comisia a utilizat diferite **mijloace de implicare**, cum ar fi chestionare specifice, interviuri ale experților, grupuri tematice și studii de caz, și a organizat ateliere tematice la care au participat reprezentanții statelor membre și ai țărilor asociate spațiului Schengen. Subiectele și opțiunile de politică prezentate în evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere au fost, de asemenea, discutate în cadrul grupurilor de lucru relevante ale Consiliului [de exemplu, Grupul de lucru pentru asigurarea respectării legii (poliție), Grupul de lucru pentru asigurarea respectării legii (vamă) și Comitetul permanent pentru cooperarea operațională în materie de securitate internă].

---

33 Concluziile Consiliului privind securitatea internă și parteneriatul polițienesc european, 13083/1/20.

34 În evaluarea impactului care însoțește această propunere sunt prezentate exhaustiv consultările cu părțile interesate.

În plus, în conformitate cu Orientările privind o mai bună legiferare[35], Comisia a lansat o **consultare publică**. **Rezultatele activităților de consultare** (20 de răspunsuri) au fost luate în considerare în mod corespunzător la elaborarea prezentei propuneri[36].

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

Contractantul a efectuat, de asemenea, în cursul elaborării unui „Studiu în sprijinul pregătirii unei evaluări a impactului privind inițiativele de politică ale UE care facilitează cooperarea transfrontalieră în materie de aplicare a legii”, numeroase activități de consultare – cum ar fi interviuri de definire a domeniului de aplicare, chestionare și sondaje online, interviuri semistructurate, studii de caz și grupuri tematice.

- **Evaluarea impactului**

În conformitate cu Orientările privind o mai bună legiferare, a fost efectuată o evaluare a impactului pentru pregătirea prezentei propuneri legislative. Pe baza constatărilor sale, Comisia a identificat trei probleme fundamentale, care corespund celor trei obiective specifice principale ale prezentei propuneri (astfel cum sunt menționate mai sus). În consecință, au fost luate în considerare trei opțiuni de politică cu grade diferite de intervenție pentru atingerea potențială a fiecăruia dintre obiectivele specifice[37].

Obiectivul specific nr. 1: *Facilitarea unui acces echivalent al autorităților de aplicare a legii la informațiile deținute de alt stat membru, cu respectarea drepturilor fundamentale, inclusiv a cerințelor în materie de protecție a datelor.*

Prin:

(1) asigurarea alinierii dispozițiilor actuale ale DCS din 2006 cu cele ale Directivei din 2016 privind protecția datelor în materie de asigurare a respectării legii;

(2) elaborarea unui set de noi măsuri de însoțire fără caracter obligatoriu, cum ar fi activități de formare și orientări ale Comisiei privind aspecte specifice ale schimbului de informații în materie de aplicare a legii, după caz;

(3) îmbunătățirea clarității dispozițiilor DCS. Acest lucru se realizează prin clarificarea domeniului de aplicare al DCS și printr-o simplificare a utilizării acesteia. Dacă este cazul, în vederea îmbunătățirii în continuare a punerii în aplicare, pot fi elaborate, de asemenea, orientări ale Comisiei privind seturile de date naționale disponibile în fiecare stat membru pentru a face obiectul unui posibil schimb;

(4) facilitarea respectării cerințelor privind termenele până la care informațiile trebuie puse la dispoziția altui stat membru, inclusiv atunci când este necesară o autorizație judiciară.

Obiectivul specific nr. 2: *Asigurarea faptului că toate statele membre au un punct de contact unic care funcționează efectiv, inclusiv atunci când pentru furnizarea informațiilor solicitate de alt stat membru este necesară o autorizație judiciară.*

Prin:

(1) elaborarea unui nou set de măsuri de însoțire fără caracter obligatoriu, cum ar fi activități de formare, sprijin financiar și orientări relevante ale Comisiei, după caz;

---

35 SWD (2017) 350, 7.7.2017.

36 Codul de cooperare polițienească al UE – combaterea formelor grave de criminalitate organizată transfrontalieră (europa.eu)

37 A se vedea evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere.

(2) stabilirea unor cerințe comune minime privind componența punctelor de contact unice (inclusiv atunci când este necesară o autorizație judiciară), atribuțiile, personalul și capacitățile acestora.

Obiectivul specific nr. 3: *Remedierea problemei proliferării canalelor de comunicare utilizate pentru schimbul de informații în materie de asigurare a respectării legii între statele membre, consolidând în același timp rolul Europol ca platformă de informare în materie penală a UE pentru infracțiunile care intră sub incidența mandatului său.*

Prin:

(1) elaborarea unui nou set de măsuri de însoțire fără caracter obligatoriu, cum ar fi activități de formare, sprijin financiar și orientări ale Comisiei privind schimbul de informații, după caz;

(2) impunerea obligației ca statele membre să utilizeze SIENA pentru toate schimburile de informații bilaterale și multilaterale efectuate în temeiul directivei propuse, după perioada de tranziție necesară pentru asigurarea implementării depline a SIENA.

Aceste măsuri vor **raționaliza, clarifica, dezvolta și moderniza cooperarea transfrontalieră în materie de asigurare a respectării legii, protejând în același timp mai bine drepturile fundamentale**, în special în ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal (așa cum se explică mai jos). De asemenea, vor intensifica sprijinul acordat de Europol statelor membre în ceea ce privește contracararea amenințărilor în continuă evoluție. Opțiunea de politică preferată va asigura o convergență puternică a practicilor naționale în ceea ce privește funcționarea eficace și eficientă a punctului de contact unic, prin intermediul unor standarde minime comune.

Se preconizează că cele mai importante efecte pozitive ale opțiunii de politică preferate vor rezulta din instituirea punctului de contact unic ca „ghișeu unic” pentru cooperarea în materie de aplicare a legii în toate statele membre. Stabilirea aplicației SIENA a Europol ca și canal de comunicare implicit va contribui la raționalizarea schimbului de informații în materie de aplicare a legii, asigurând în același timp convergența informațiilor la nivelul Europol, precum și securitatea acestora (și a datelor cu caracter personal). Opțiunea de politică preferată conține, de asemenea, măsuri de sprijin, cum ar fi activități de formare relevante și sprijin financiar relevant, care sunt factori-cheie pentru atingerea obiectivelor specifice prezentate mai sus. Opțiunea preferată reflectă cele mai bune efecte cumulative în ceea ce privește relevanța, valoarea adăugată, eficacitatea, eficiența, coerența și proporționalitatea. Aceasta trage învățăminte din trecut și, în același timp, este suficient de ambițioasă. Opțiunea preferată ține seama în mod corespunzător de opiniile exprimate de statele membre, răspunzând în același timp așteptărilor legitime ale cetățenilor și întreprinderilor din UE. Astfel, opțiunea preferată contribuie la funcționarea eficace și eficientă a spațiului Schengen.

- **Drepturile fundamentale**

Evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere a analizat efectele pe care le-ar putea avea fiecare opțiune de politică, inclusiv măsurile avute în vedere de prezenta propunere de directivă, asupra drepturilor fundamentale ale cetățenilor. Prin definiție, orice opțiune de politică ce se referă la schimbul de informații dintre autoritățile de aplicare a legii are un impact asupra dreptului la protecția datelor cu caracter personal, astfel cum se prevede la articolul 8 din Carta drepturilor fundamentale a UE (denumită în continuare „carta”) și la articolul 16 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Opțiunile de politică au, de asemenea, un impact potențial asupra altor drepturi fundamentale, cum ar fi cele protejate de articolele 2 (Dreptul la viață), 3 (Dreptul la integritate al persoanei), 6 (Dreptul la libertate și la siguranță), 17 (Dreptul la proprietate) și 45 (Libertatea

de circulație și de ședere) din cartă. În evaluarea impactului s-a considerat că opțiunile de politică alese sunt proporționale, deoarece se limitează la ceea ce este strict necesar pentru îndeplinirea obiectivului de apărare a securității interne în spațiul Schengen, protejând în același timp libera circulație a persoanelor[38].

În plus, se preconizează că alinierea normelor relevante privind schimburile de informații în scopul asigurării respectării legii la normele ulterioare adoptate și aplicabile privind prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul asigurării respectării legii (în conformitate cu Directiva din 2016 privind protecția datelor în materie de asigurare a respectării legii[39]) va avea un impact pozitiv asupra protejării drepturilor fundamentale ale cetățenilor. Utilizarea SIENA ca și canal de comunicare va îmbunătăți, de asemenea, securitatea sistemelor de prelucrare a datelor cu caracter personal și protecția lor globală împotriva eventualelor abuzuri. Întrucât Directiva privind protecția datelor în materie de asigurare a respectării legii prevede și asigură nivelul necesar de protecție a datelor cu caracter personal în Uniune, nu este necesar să se ia măsuri suplimentare în acest sens. În schimb, alinierea va asigura coerența deplină cu normele UE privind protecția datelor cu caracter personal, inclusiv cu cele prevăzute în Directiva privind protecția datelor în materie de asigurare a respectării legii. În acest mod, se concretizează angajamentul Comisiei asumat într-o comunicare din 2020 de a „prezenta, în ultimul trimestru al anului 2021, o propunere legislativă care va conduce, cel puțin, la o modificare a Deciziei-cadru 2006/960/JAI a Consiliului pentru a asigura alinierea necesară în materie de protecție a datelor”[40].

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Deși estimarea eventualelor costuri depinde în mare măsură de particularitățile fiecărei structuri informatice naționale și de parametrii juridici, Europol a furnizat o astfel de estimare e, care a fost raportată în evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere. S-a estimat că actualizările informatice necesare atât pentru punctele de contact unice, cât și pentru centrele de cooperare polițienească și vamală[41] vor fi, **în total**, în valoare de maximum **11,5 milioane EUR (sumă nerecurentă)**. Aceste costuri sunt împărțite după cum urmează:

– 1,5 milioane EUR pentru instituirea de sisteme de gestionare a cazurilor în 10 state membre (care nu sunt încă echipate cu astfel de sisteme);

– 1 milion EUR pentru integrarea SIENA în sistemele de gestionare a cazurilor ale punctelor de contact unice din 20 de state membre (care nu sunt încă echipate cu acces la SIENA);

– 2,25 milioane EUR pentru a stabili conectarea centrelor de cooperare polițienească și vamală la SIENA în maximum 45 de astfel de centre (14 din 59 sunt deja conectate);

– 6,75 milioane EUR pentru înființarea de sisteme de gestionare a cazurilor în cel mult 45 de centre de cooperare polițienească și vamală (45 x 150 000 EUR).

Aceste costuri (investiție nerecurentă) sunt considerate acceptabile și **proporționale** cu problema identificată și nu depășesc ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor

38 A se vedea evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere.

39 Directiva (UE) 2016/680, JO L 119, 4.5.2016.

40 COM(2020) 262, *Calea de urmat pentru alinierea acquis-ului din fostul al treilea pilon la normele privind protecția datelor*.

41 Centrele de cooperare polițienească și vamală sunt platforme de informare regionale înființate în regiunile de la frontiera dintre două sau mai multe state membre. Acestea sunt alcătuite din personalul autorităților de aplicare a legii ale statelor membre respective. Până în prezent, au fost înființate în Europa 59 de centre de cooperare polițienească și vamală.

specifice prevăzute de prezenta propunere de directivă. Ar trebui remarcat faptul că statele membre efectuează oricum o modernizare a sistemelor lor informatice (inclusiv în contextul interoperabilității sistemelor de informații ale UE). Acest lucru oferă o ocazie binevenită de a pune în aplicare în mod eficient din punctul de vedere al costurilor modificările prevăzute de dispozițiile prezentei propuneri. Aceste estimări nu acoperă nevoile în materie de formare, deoarece, în special în ceea ce privește actualizările informatice, costurile în materie de formare depind în mare măsură de particularitățile fiecărei structuri informatice naționale și de parametrii juridici naționali.

În orice caz, costurile de la nivel național ar trebui să fie acoperite de programele statelor membre din cadrul Fondului pentru securitate internă[42]. Fondul pentru securitate internă include obiectivul specific de a „îmbunătăți și facilita schimbul de informații” și de a „îmbunătăți și intensifica cooperarea transfrontalieră”[43]. Prin urmare, atunci când își pregătesc programele naționale, statele membre sunt invitate să includă activități relevante pentru punerea în aplicare a directivei avute în vedere, referindu-se în mod explicit la punctele de contact unice și la centrele de cooperare polițienească și vamală, precum și la conectarea la SIENA. Întrucât unele state membre sunt mai avansate decât altele în ceea ce privește nivelul de cooperare, costul punerii în aplicare a directivei propuse va varia de la un stat membru la altul.

La nivelul UE, nu vor exista alte costuri în afara costurilor potențial acoperite de programele statelor membre din cadrul Fondului pentru securitate internă.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Evaluarea impactului măsurilor propuse depinde de informațiile care trebuie primite de la statele membre. Din acest motiv, prezenta propunere conține **dispoziții privind colectarea indicatorilor de date**. Responsabilitatea pentru colectarea datelor de monitorizare relevante ar trebui să revină autorităților naționale, în mod ideal punctelor de contact unice. Ulterior, monitorizarea acestor indicatori de activitate va fi utilizată pentru a obține informații cu privire la aplicarea măsurilor propuse.

În acest sens, prezenta propunere prevede obligația Comisiei de a transmite Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a gradului în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma directivei propuse. Articolul relevant prevede, de asemenea, obligația Comisiei de a prezenta Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a valorii adăugate a directivei, la 5 ani de la intrarea acesteia în vigoare, și de a lua în considerare o posibilă revizuire a directivei în cazul în care va fi necesar.

Pe lângă prezenta propunere legislativă, Comisia, acționând în virtutea autonomiei sale administrative, va institui un **grup informal de experți**, compus din experți din fiecare stat membru, care să ofere consultanță și să sprijine Comisia în monitorizarea și aplicarea directivei, inclusiv în pregătirea documentelor de orientare ale Comisiei. Acest grup de experți ar putea fi constituit pe baza Rețelei informale existente a reprezentanților punctelor de contact unice. Nu în ultimul rând, mecanismul de evaluare și monitorizare ce vizează verificarea aplicării acquis-ului Schengen în domeniul cooperării polițienești va fi aplicat în continuare, în conformitate cu actualul regulament al Consiliului[44] și, în cele din urmă, în

[42] Regulamentul (UE) 2021/1149.

[43] A se vedea articolul 3 alineatul (2) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) 2021/1149.

[44] JO L 295, 6.11.2013, p. 27.

conformitate cu posibila modificare[45] a acestuia. Aceste rapoarte de evaluare au acoperit până în prezent punerea în aplicare a Deciziei-cadru suedeze. Evaluările viitoare vor include aplicarea noii directive avute în vedere.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Prezenta propunere legislativă de directivă este alcătuită din șase capitole:

(1) Dispoziții generale privind schimbul de informații dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre în scopul prevenirii, depistării și investigării infracțiunilor (articolele 1-3)

Primul set de dispoziții se bazează pe structura și conținutul Deciziei-cadru suedeze, în vigoare din 2006. În plus, acesta aliniază domeniul de aplicare și conținutul Deciziei-cadru suedeze la dispozițiile privind cooperarea polițienească (titlul V, capitolul 4), astfel cum au fost introduse prin Tratatul de la Lisabona, în vigoare din 2009.

Articolul 1 definește domeniul de aplicare al normelor orizontale privind schimbul de informații în scopul prevenirii, depistării sau investigării infracțiunilor. Dispozițiile prezentei directive se aplică, cu excepția cazului în care se prevede altfel prin alte acte specifice ale legislației UE.

Articolul 2 definește o serie de termeni-cheie, cum ar fi autoritățile care fac obiectul normelor orizontale privind schimbul de informații, infracțiunile în cauză și tipul de informații aflate la dispoziția autorităților de aplicare a legii.

Articolul 3 subliniază trei principii care trebuie respectate atunci când se face schimb de informații între statele membre în temeiul directivei: principiul accesului echivalent, care stabilește că, în esență, trebuie să existe aceleași condiții pentru schimburile de informații între statele membre ca și în cazul schimburilor din interiorul unui stat membru; principiul disponibilității, care prevede că, în cazul în care sunt disponibile informații referitoare la o infracțiune într-un stat membru, acestea trebuie, ca regulă generală, să fie puse și la dispoziția altor state membre și principiul confidențialității, care garantează că statele membre își respectă reciproc cerințele de confidențialitate atunci când tratează astfel de informații, asigurând un nivel similar de protecție.

(2) Schimbul de informații prin intermediul punctului de contact unic (articolele 4-6)

Articolul 4 stabilește o serie de cerințe privind cererile de informații trimise punctului de contact unic. Este vorba, în special, de criteriile care justifică cererea și care determină urgența. Cererea trebuie transmisă de punctul de contact unic al altor state membre sau, în cazul în care un stat membru decide astfel, de alte autorități de aplicare a legii. Limba utilizată la redactarea cererii trebuie aleasă dintr-o listă de limbi pe care fiecare stat membru este obligată să o stabilească, urmând să fie publicată în *Jurnalul Oficial al UE*.

Articolul 5 stabilește obligația punctului de contact unic care primește cererile de informații menționate la articolul 4 de a le prelucra și a răspunde la acestea în termene precise, de la care se poate deroga numai în anumite circumstanțe strict precizate, și anume atunci când este necesară o autorizație judiciară. Informațiile vor trebui furnizate în aceeași limbă ca cea în care a fost redactată cererea.

[45] Propunerea Comisiei de regulament al Consiliului privind instituirea și funcționarea unui mecanism de evaluare și monitorizare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1053/2013, 2 iunie 2021.

Articolul 6 stabilește o listă exhaustivă de motive pe care punctul de contact unic le poate invoca, atunci când acest lucru este justificat în mod obiectiv, pentru a refuza divulgarea informațiilor solicitate, lucru cu privire la care autoritatea relevantă a statului membru solicitant trebuie informată cu promptitudine. Se prevede posibilitatea ca punctul de contact unic să solicite clarificări cu privire la conținutul cererilor, caz în care termenele aplicabile vor fi suspendate, însă numai în situația în care clarificările sunt necesare în mod obiectiv pentru a se evita refuzarea cererii. În ceea ce privește alte clarificări care pot fi considerate necesare, nu este prevăzută o astfel de suspendare.

(3) Alte schimburi de informații (articolele 7-8)

Articolul 7 stabilește obligația statelor membre de a face schimb de informații cu alt(e) stat(e) membru (membre) în mod spontan, și anume la inițiativa autorității relevante, fără să fi fost prezentată o cerere de informații, atunci când este probabil că informațiile respective vor contribui la realizarea unuia dintre obiectivele menționate în directivă.

Articolul 8 asigură faptul că punctele de contact unice relevante sunt informate cu privire la orice schimburi de informații efectuat la cerere, altele decât cererile transmise punctului de contact unic, și anume cu privire fie la schimburile de informații efectuate la cerere tratate direct între autoritățile de aplicare a legii ale unor state membre diferite, fie la cererile de informații transmise de un punct de contact unic unei autorități de aplicare a legii a unui alt stat membru. Sunt incluse aici schimburile de informații relevante între centrele de cooperare polițienească și vamală și orice alte organisme echivalente, în măsura în care se califică drept autorități de aplicare a legii în temeiul directivei propuse.

(4) Norme suplimentare privind furnizarea informațiilor în temeiul capitolelor II și III (articolele 9-13)

Articolul 9 abordează situațiile în care, în temeiul dreptului intern al statului membru în care sunt disponibile informațiile relevante, este necesară o autorizație judiciară pentru furnizarea informațiilor respective, fie la cerere, fie spontan și ori de către punctul de contact unic, ori de către o autoritate de aplicare a legii. Această dispoziție pune în aplicare și detaliază principiul accesului echivalent, conform căruia trebuie să se aplice, în esență, aceleași condiții atunci când informațiile solicitate fac obiectul unei autorizații judiciare, indiferent dacă informațiile trebuie furnizate unei autorități a altui stat membru, și nu unei autorități a statului membru respectiv. Acest articol stabilește, de asemenea, că autoritatea în cauză trebuie să ia imediat toate măsurile necesare, atât din punct de vedere practic, cât și juridic, prevăzute de dreptul național pentru a obține o astfel de autorizație judiciară cât mai curând posibil.

Articolul 10 stabilește anumite cerințe menite să asigure o protecție adecvată a datelor cu caracter personal, care rezultă în special din alinierea la normele Directivei privind protecția datelor în materie de asigurare a respectării legii.

Articolul 11 reglementează limba care trebuie utilizată de punctele de contact unice și de autoritățile de aplicare a legii în situațiile specificate în prezenta directivă, atât în ceea ce privește furnizarea efectivă a informațiilor, cât și orice alte comunicări conexe. Nu se aplică nicio astfel de cerință lingvistică schimburilor directe de informații și altor comunicări menționate la articolul 8. Statele membre trebuie să stabilească o listă a limbilor pe care le acceptă, care ar trebui să includă limba engleză. Aceste liste trebuie publicate de Comisie în *Jurnalul Oficial al UE*.

Articolul 12 introduce obligația ca punctul de contact unic, precum și toate celelalte autorități de aplicare a legii să informeze în mod sistematic Europol (și anume să îl pună în copie), în cazurile în care schimburile vizează infracțiuni care intră în domeniul de aplicare al mandatului Europol, astfel cum este specificat în actul său de bază. Această obligație asigură

faptul că Europol își poate îndeplini rolul de platformă de informare a UE în ceea ce privește informațiile relevante pentru asigurarea respectării legii.

Articolul 13 le impune tuturor autorităților relevante să utilizeze – și, în acest scop, să fie conectate direct la – aplicația de rețea pentru schimbul securizat de informații (SIENA), gestionată de Europol, pentru toate schimburile de informații și comunicările conexe reglementate de directivă. Aceste norme privind utilizarea obligatorie a SIENA nu se aplică în cazurile în care acte specifice ale dreptului Uniunii conțin cerințe diferite privind canalul de comunicare care trebuie utilizat, de exemplu pentru schimburile de informații reglementate de Regulamentul SIS[46], având în vedere faptul că schimburile efectuate în temeiul unor astfel de acte specifice sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentei directive.

(5) Cerințe minime privind instituirea unui punct de contact unic ca entitate centrală pentru coordonarea schimbului de informații dintre statele membre (articolele 14-16)

Al cincilea set de dispoziții stabilește și se bazează pe obligația fiecărui stat membru de a institui sau desemna un punct de contact unic ca entitate centrală de coordonare a schimburilor de informații între autoritățile sale de aplicare a legii și cele ale altor state membre care intră în domeniul de aplicare al directivei. Acesta stabilește o serie de cerințe minime pe care trebuie să le îndeplinească toate punctele de contact unice.

Articolul 14 stabilește sarcinile și capacitățile punctului de contact unic. Pentru a-și îndeplini atribuțiile, punctul de contact unic trebuie să aibă acces la informațiile necesare și să fie informat în mod sistematic cu privire la toate schimburile de informații directe dintre autoritățile sale naționale și cele ale celorlalte state membre. Instituirea sau desemnarea efectivă a punctelor de contact unice trebuie notificată, într-un termen stabilit, Comisiei, care trebuie apoi să publice notificările respective în *Jurnalul Oficial al UE*.

Articolul 15 stabilește cerințele minime privind componența punctului de contact unic, lăsând fiecărui stat membru un anumit grad de flexibilitate în ceea ce privește stabilirea organizării și a componenței exacte a acestuia, după cum consideră mai adecvat în funcție de circumstanțele naționale, cu condiția îndeplinirii cerințelor directivei.

Articolul 16 definește cerințele minime aferente sistemului de gestionare a cazurilor al punctelor de contact unice.

(6) Dispoziții finale

Dispozițiile finale asigură monitorizarea corespunzătoare a punerii în aplicare a directivei propuse. În primul rând, de către statele membre, prin obligația de a colecta și de a furniza anual un set minim de date statistice (articolul 17). În al doilea rând, de către Comisie, prin obligația de a raporta Parlamentului European și Consiliului, ținând seama, printre altele, de datele furnizate de statele membre, permițând astfel, în al treilea rând, și acestor două instituții să monitorizeze punerea în aplicare a directivei (articolul 18).

[46] JO L 312, 7.12.2018, p. 1. Regulamentul (UE) 2018/1860 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală; Regulamentul (UE) 2018/1861 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006; Regulamentul (UE) 2018/1862 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei, astfel cum a fost modificat.

În fine, articolele 19, 20, 21, 22 și 23 abordează o serie de aspecte juridico-tehnice necesare, și anume eliminarea sau abrogarea normelor preexistente pe care le înlocuiesc normele directivei propuse, transpunerea în dreptul intern, precum și intrarea în vigoare și destinatarii. În ceea ce privește normele existente prevăzute în CISA (articolul 19), articolul 39 al acesteia este înlocuit numai în măsura în care se referă la schimburile de informații efectuate în scopul specificat în directiva propusă. Articolul 39 continuă să fie aplicabil altor forme de cooperare polițienească ce intră sub incidența acestui articol. În schimb, articolul 46 din CISA, care se referă în mod specific la un astfel de schimb de informații, este înlocuit în totalitate de directiva propusă și, prin urmare, este eliminat.

2021/0411 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind schimbul de informații dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre și de abrogare a Deciziei-cadru 2006/960/JAI a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 87 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Amenințările transnaționale care implică activități infracționale necesită un răspuns coordonat, specific și adaptat. Deși autoritățile naționale care își desfășoară activitatea pe teren se află în prima linie în lupta împotriva criminalității organizate și a terorismului, acțiunea la nivelul Uniunii este esențială pentru a asigura o cooperare eficientă și eficace, inclusiv în ceea ce privește schimbul de informații. În plus, criminalitatea organizată și terorismul, în special, sunt emblematice pentru legătura dintre securitatea internă și cea externă. Aceste amenințări nu țin cont de frontiere și se manifestă printr-o gamă largă de activități infracționale comise de grupuri de criminalitate organizată și de grupuri teroriste.

(2) Într-un spațiu fără controale la frontierele interne, agenții de poliție dintr-un stat membru ar trebui să aibă, în temeiul dreptului aplicabil al Uniunii și al dreptului intern aplicabil, posibilitatea de a obține un acces echivalent la informațiile disponibile colegilor lor din alt stat membru. În acest sens, autoritățile de aplicare a legii ar trebui să coopereze în mod eficace și implicit în întreaga Uniune. Prin urmare, o componentă esențială a măsurilor luate în sprijinul securității publice într-un spațiu interdependent fără controale la frontierele interne este cooperarea polițienească în ceea ce privește schimbul de informații relevante pentru aplicarea legii. Schimbul de informații privind criminalitatea și activitățile infracționale, inclusiv terorismul, servesc obiectivului general de protejare a securității persoanelor fizice.

(3) Schimbul de informații dintre statele membre în scopul prevenirii și depistării infracțiunilor este reglementat de Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985[47], adoptată la 19 iunie 1990, în special de articolele 39 și

[47] Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO L 239, 22.9.2000, p. 19).

46 ale acesteia. Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului[48] a înlocuit parțial aceste dispoziții și a introdus noi norme pentru schimbul de informații și de date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre.

(4) Evaluările, inclusiv cele efectuate în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1053/2013 al Consiliului[49], au indicat faptul că Decizia-cadru 2006/960/JAI nu este suficient de clară și nu asigură un schimb adecvat și rapid de informații relevante între statele membre. Evaluările au indicat, de asemenea, că această decizie-cadru este puțin utilizată în realitate, parțial din cauza lipsei de claritate întâlnite în practică între domeniul de aplicare al Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și cel al deciziei-cadru.

(5) Prin urmare, cadrul juridic existent, care constă în dispozițiile relevante ale Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și ale Deciziei-cadru 2006/960/JAI, ar trebui actualizat și înlocuit, astfel încât să se faciliteze și să se asigure, prin stabilirea unor norme clare și armonizate, un schimb adecvat și rapid de informații între autoritățile de aplicare a legii competente ale diferitelor state membre.

(6) În special, discrepanțele dintre dispozițiile relevante ale Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și ale Deciziei-cadru 2006/960/JAI ar trebui abordate prin includerea schimburilor de informații în scopul prevenirii, depistării sau investigării infracțiunilor, înlocuind astfel în totalitate, în ceea ce privește schimburile menționate, articolele 39 și 46 din convenția respectivă și oferind astfel securitatea juridică necesară. În plus, normele relevante ar trebui simplificate și clarificate, pentru a facilita aplicarea lor efectivă în practică.

(7) Este necesar să se stabilească norme care să reglementeze aspectele transversale ale acestui schimb de informații între statele membre. Normele prezentei directive nu ar trebui să afecteze aplicarea normelor dreptului Uniunii privind sistemele sau cadrele specifice pentru astfel de schimburi, cum ar fi cele prevăzute de Regulamentele (UE) 2018/1860[50], (UE) 2018/1861[51], (UE) 2018/1862[52] și (UE) 2016/794[53] ale

---

48 Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de informații și date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 386, 29.12.2006, p. 89).

49 Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013 de instituire a unui mecanism de evaluare și monitorizare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și de abrogare a Deciziei Comitetului executiv din 16 septembrie 1998 de instituire a Comitetului permanent pentru evaluarea și punerea în aplicare a Acordului Schengen (JO L 295, 6.11.2013, p. 27).

50 Regulamentul (UE) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 312, 7.12.2018, p. 1).

51 Regulamentul (UE) 2018/1861 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006 (JO L 312, 7.12.2018, p. 14).

52 Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei (JO L 312, 7.12.2018, p. 56).

53 Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53).

Parlamentului European și ale Consiliului, de Directivele (UE) 2016/681[54] și 2019/1153[55] ale Parlamentului European și ale Consiliului și de Deciziile 2008/615/JAI[56] și 2008/616/JAI[57] ale Consiliului.

(8) Prezenta directivă nu reglementează furnizarea și utilizarea informațiilor ca probe în cadrul procedurilor judiciare. În special, prezenta directivă nu ar trebui înțeleasă ca stabilind un drept de utilizare a informațiilor furnizate în temeiul său ca probe și, prin urmare, nu aduce atingere niciunei cerințe prevăzute în legislația aplicabilă privind obținerea consimțământului statului membru care furnizează informațiile în vederea unei astfel de utilizări. Prezenta directivă nu aduce atingere unor acte legislative ale Uniunii privind probele, precum Regulamentul (UE) …/…[58] [*privind ordinele europene de divulgare și de păstrare a probelor electronice în materie penală*] și Directiva (UE) …/…[59] [*de stabilire a unor norme armonizate privind desemnarea reprezentanților legali în scopul obținerii de probe în cadrul procedurilor penale*].

(9) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive ar trebui să respecte trei principii generale, și anume principiile disponibilității, accesului echivalent și confidențialității. Deși principiile menționate nu aduc atingere dispozițiilor mai specifice ale prezentei directive, ele ar trebui să ghideze interpretarea și aplicarea acesteia, în cazurile relevante. De exemplu, principiul disponibilității ar trebui înțeles ca indicând faptul că informațiile relevante aflate la dispoziția punctului de contact unic sau a autorităților de aplicare a legii ale unui stat membru ar trebui să fie disponibile, în cea mai mare măsură posibilă, și celorlalte state membre. Totuși, principiul nu ar trebui să aducă atingere aplicării, atunci când acest lucru este justificat, a unor dispoziții specifice ale prezentei directive care restricționează disponibilitatea informațiilor, cum ar fi cele privind motivele de refuz al cererilor de informații și de acordare a autorizațiilor judiciare. În plus, în conformitate cu principiul accesului echivalent, accesul punctului de contact unic și al autorităților de aplicare a legii ale altor state membre la informațiile relevante ar trebui să fie, în esență, același și, prin urmare, nu ar trebui să fie nici mai strict, nici mai puțin strict decât accesul punctului de contact unic și al autorităților de aplicare a legii ale respectivului stat membru, sub rezerva dispozițiilor mai specifice ale directivei.

(10) Pentru a atinge obiectivul de facilitare și de asigurare a unui schimb adecvat și rapid de informații între statele membre, ar trebui să se prevadă obținerea unor astfel de informații prin transmiterea unei cereri de informații punctului de contact unic al

---

54 Directiva (UE) 2016/681 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind utilizarea datelor din registrul cu numele pasagerilor (PNR) pentru prevenirea, depistarea, investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor de terorism și a infracțiunilor grave (JO L 119, 4.5.2016, p. 132).

55 Directiva (UE) 2019/1153 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 de stabilire a normelor de facilitare a utilizării informațiilor financiare și de alt tip în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a anumitor infracțiuni și de abrogare a Deciziei 2000/642/JAI a Consiliului (JO L 186, 11.7.2019, p. 122).

56 Decizia 2008/615/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere (JO L 210, 6.8.2008, p. 1).

57 Decizia 2008/616/JAI a Consiliului din 23 iunie 2008 privind punerea în aplicare a Deciziei 2008/615/JAI privind intensificarea cooperării transfrontaliere, în special în domeniul combaterii terorismului și a criminalității transfrontaliere (JO L 210, 6.8.2008, p. 12). Printr-o propunere de regulament privind schimbul automatizat de date în scopul cooperării polițienești („Prüm II”) se intenționează abrogarea unor părți din deciziile respective ale Consiliului.

58 Propunere de regulament, COM/2018/225 final - 2018/0108 (COD).

59 Propunere de directivă, COM/2018/226 final - 2018/0107 (COD).

celuilalt stat membru în cauză, în conformitate cu anumite cerințe clare, simplificate și armonizate. În ceea ce privește conținutul unor astfel de cereri de informații, ar trebui să se precizeze, în special, în mod exhaustiv, suficient de detaliat și fără a aduce atingere necesității unei evaluări de la caz la caz, situațiile în care cererile trebuie considerate urgente și explicațiile minime pe care trebuie să le conțină acestea.

(11) Punctele de contact unice ale fiecărui stat membru ar trebui, în orice caz, să aibă posibilitatea de a transmite cereri de informații punctului de contact unic al altui stat membru, dar, din motive de flexibilitate, statelor membre ar trebui să li se permită să decidă că, pe lângă punctul de contact unic, pot transmite astfel de cereri și autoritățile lor de aplicare a legii. Pentru ca punctele de contact unice să își poată îndeplini atribuțiile de coordonare prevăzute de prezenta directivă, este necesar totuși ca, în cazul în care un stat membru ia o astfel de decizie, punctul său de contact unic să fie informat cu privire la toate cererile trimise, precum și cu privire la orice alte comunicări legate de acestea, prin adăugarea lor în copie.

(12) Este necesară stabilirea unor termene de răspuns pentru a asigura prelucrarea rapidă a cererilor de informații transmise unui punct de contact unic. Aceste termene ar trebui să fie clare și proporționale și să ia în considerare dacă cererea de informații este urgentă și dacă este necesară o autorizație judiciară prealabilă. Pentru a asigura respectarea termenelor aplicabile, permițând totuși un anumit grad de flexibilitate atunci când acest lucru este justificat în mod obiectiv, este necesar să se permită abateri, în mod excepțional, numai în cazul și în măsura în care autoritatea judiciară competentă a statului membru solicitat are nevoie de timp suplimentar pentru a decide cu privire la acordarea autorizației judiciare necesare. O astfel de necesitate ar putea apărea, de exemplu, din cauza domeniului larg de aplicare sau a complexității aspectelor care fac obiectul cererii de informații.

(13) În cazuri excepționale, poate fi justificat în mod obiectiv ca un stat membru să refuze să dea curs unei cereri de informații transmise unui punct de contact unic. Pentru a asigura funcționarea eficace a sistemului creat prin prezenta directivă, cazurile respective ar trebui specificate în mod exhaustiv și interpretate în mod restrictiv. Atunci când numai o parte din informațiile vizate de o astfel de cerere de informații intră în domeniul de aplicare al motivelor de refuz al cererii, celelalte informații trebuie furnizate în termenele stabilite de prezenta directivă. Ar trebui să se prevadă posibilitatea solicitării de clarificări, o astfel de solicitare clarificări trebuind să suspende termenele aplicabile. Cu toate acestea, o astfel de posibilitate ar trebui să existe numai atunci când clarificările sunt necesare în mod obiectiv și proporționale, în sensul că, în lipsa efectuării clarificărilor solicitate, cererea de informații ar trebui refuzată din unul dintre motivele enumerate în prezenta directivă. În interesul cooperării eficace, ar trebui să fie posibil în continuare să se solicite clarificările necesare și în alte situații, fără ca acest lucru să ducă însă la suspendarea termenelor.

(14) Pentru a permite flexibilitatea necesară în ceea ce privește nevoile operaționale, care pot varia în practică, ar trebui să se prevadă alte două mijloace de schimb de informații, pe lângă cererile de informații transmise punctelor de contact unice. Primul este furnizarea spontană de informații, și anume, din inițiativa proprie fie a punctului de contact unic, fie a autorităților de aplicare a legii, fără a transmite o cerere prealabilă. Al doilea este furnizarea de informații în urma unei cereri de informații transmise fie de punctele de contact unice, fie de autoritățile de aplicare a legii nu punctului de contact unic, ci direct autorităților de aplicare a legii ale altui stat membru. În ceea ce privește ambele mijloace, ar trebui stabilit doar un număr limitat de cerințe minime, în special în ceea ce privește informarea punctelor de contact unice

și, în cazurile de furnizare de informații din proprie inițiativă, referitor la situațiile în care informațiile trebuie furnizate și limba care trebuie utilizată în acest scop.

(15) Cerința emiterii unei autorizații judiciare prealabile pentru furnizarea de informații poate constitui o garanție importantă. Sistemele juridice ale statelor membre diferă în această privință, iar prezenta directivă nu ar trebui înțeleasă ca aducând atingere unor astfel de cerințe stabilite în temeiul dreptului intern, ci ca introducând condiția ca schimburile interne și schimburile dintre statele membre să fie tratate într-un mod echivalent, atât pe fond, cât și procedural. În plus, pentru a reduce la minimum orice întârzieri și complicații legate de aplicarea unei astfel de cerințe, punctul de contact unic sau, după caz, autoritățile de aplicare a legii ale statului membru al autorității judiciare competente ar trebui să ia toate măsurile practice și juridice necesare, dacă este cazul în cooperare cu punctul de contact unic sau cu autoritatea de aplicare a legii a altui stat membru, care a solicitat informațiile, pentru a obține autorizația judiciară cât mai curând posibil.

(16) Este deosebit de important să fie asigurată protecția datelor cu caracter personal, în conformitate cu dreptul Uniunii, în legătură cu toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive. În acest scop, normele prezentei directive ar trebui să fie aliniate la Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului[60]. În special, ar trebui să se precizeze că orice schimb de date cu caracter personal între punctele de contact unice și autoritățile de aplicare a legii trebuie să rămână limitat la categoriile de date enumerate în secțiunea B punctul 2 din anexa II la Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului[61]. În plus, în măsura posibilului, orice astfel de date cu caracter personal ar trebui să fie diferențiate în funcție de gradul lor de acuratețe și fiabilitate, astfel încât faptele să fie diferențiate de evaluările personale, pentru a se asigura atât protecția persoanelor fizice, cât și calitatea și fiabilitatea informațiilor care fac obiectul schimburilor. În cazul în care se constată că datele cu caracter personal sunt incorecte, acestea ar trebui rectificate sau șterse fără întârziere. O astfel de rectificare sau ștergere, precum și orice altă prelucrare a datelor cu caracter personal în legătură cu activitățile desfășurate în temeiul prezentei directive ar trebui să se efectueze în conformitate cu normele aplicabile ale dreptului Uniunii, în special cu Directiva (UE) 2016/680 și cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului[62], ale căror dispoziții nu sunt afectate de prezenta directivă.

(17) Pentru a permite furnizarea adecvată și rapidă informațiilor de către punctele de contact unice, fie la cerere, fie din proprie inițiativă, este important ca membrii personalului competenți ai statelor membre în cauză să se poată înțelege. Barierele

---

60 Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119 4.5.2016, p. 89).

61 Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53).

62 Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119 4.5.2016, p. 1).

lingvistice împiedică adesea schimbul transfrontalier de informații. Din acest motiv, ar trebui stabilite norme privind limbile care pot fi utilizate la redactarea cererilor de informații transmise punctelor de contact unice, la furnizarea de către punctele de contact unice a informațiilor solicitate, precum și în orice alte comunicări legate de acestea, cum ar fi refuzurile și clarificările. Aceste norme ar trebui să asigure un echilibru între, pe de o parte, respectarea diversității lingvistice din cadrul Uniunii și menținerea unor costuri de traducere cât mai reduse posibil și, pe de altă parte, nevoile operaționale aferente unui schimb adecvat și rapid de informații la nivel transfrontalier. Prin urmare, statele membre ar trebui să stabilească o listă care să conțină una sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii, la alegerea lor, dar care să conțină, de asemenea, o limbă larg înțeleasă și utilizată în practică, și anume engleza.

(18) Dezvoltarea în continuare a Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) ca platformă de informare a Uniunii în materie penală reprezintă o prioritate. Din acest motiv, atunci când au loc schimburi de informații sau orice comunicare conexă, indiferent dacă acest lucru este rezultatul unei cereri de informații transmise unui punct de contact unic ori unei autorități de aplicare a legii sau dacă informațiile sunt solicitate din proprie inițiativă, ar trebui să se transmită o copie Europol, însă numai în măsura în care se referă la infracțiuni care se încadrează în domeniul de aplicare al obiectivelor Europol. În practică, acest lucru se poate realiza prin bifarea implicită a căsuței SIENA aferentă.

(19) Proliferarea canalelor de comunicare utilizate pentru transmiterea de informații privind asigurarea respectării legii între statele membre și a comunicărilor referitoare la acestea ar trebui remediată, deoarece împiedică schimbul adecvat și rapid de astfel de informații. Prin urmare, utilizarea aplicației de rețea pentru schimbul securizat de informații, denumită SIENA, gestionată de Europol în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/794, ar trebui să devină obligatorie pentru toate aceste furnizări de inforrmații și comunicări efectuate în temeiul prezentei directive, inclusiv pentru trimiterea de cereri de informații punctelor de contact unice și direct autorităților de aplicare a legii, pentru furnizarea de informații în urma unor astfel de cereri și din proprie inițiativă, pentru comunicările privind refuzurile și clarificările, precum și pentru transmiterea de copii punctele de contact unice și Europol. În acest scop, toate punctele de contact unice, precum și toate autoritățile de aplicare a legii care pot fi implicate în astfel de schimburi ar trebui să fie conectate direct la SIENA. În acest sens, ar trebui prevăzută o perioadă de tranziție pentru a permite implementarea deplină a SIENA.

(20) Pentru a simplifica, a facilita și a gestiona mai bine fluxurile de informații, fiecare stat membru ar trebui să înființeze sau să desemneze un punct de contact unic responsabil de coordonarea schimburilor de informații efectuate în temeiul prezentei directive. Punctele de contact unice ar trebui, în special, să contribuie la atenuarea fragmentării peisajului autorităților de aplicare a legii, în mod specific în ceea ce privește fluxurile de informații, ca răspuns la nevoia tot mai mare de a combate în comun criminalitatea transfrontalieră, cum ar fi traficul de droguri și terorismul. Pentru ca punctele de contact unice să își poată îndeplini în mod eficace funcțiile de coordonare în ceea ce privește schimbul transfrontalier de informații în scopul aplicării legii efectuat în temeiul prezentei directive, ar trebui să li se atribuie o serie de sarcini minime specifice și să aibă, de asemenea, anumite capacități minime.

(21) Aceste capacități ale punctelor de contact unice ar trebui să includă accesul la toate informațiile disponibile în propriul stat membru, inclusiv printr-un acces ușor la toate bazele de date și platformele relevante ale Uniunii și internaționale, în conformitate cu

modalitățile specificate în dreptul aplicabil al Uniunii și în dreptul intern aplicabil. Pentru a putea îndeplini cerințele prezentei directive, în special cele referitoare la termenele-limită, punctele de contact unice ar trebui să dispună de resurse adecvate, inclusiv de capacități de traducere corespunzătoare, și să funcționeze în permanență. În această privință, instituirea unui birou de recepție care să fie în măsură să verifice, să prelucreze și să transmită mai departe cererile de informații primite poate spori eficiența și eficacitatea acestora. Aceste capacități ar trebui să includă, de asemenea, disponibilitatea, în orice moment, a unor autorități judiciare competente să acorde autorizațiile judiciare necesare. În practică, acest lucru poate fi realizat, de exemplu, prin asigurarea prezenței fizice sau a disponibilității funcționale a acestor autorități judiciare, fie la sediul punctului de contact unic, fie direct la cerere, în cadrul unui serviciu de gardă.

(22) Pentru a-și putea îndeplini în mod eficace atribuțiile de coordonare care le revin în temeiul prezentei directive, punctele de contact unice ar trebui să fie compuse din reprezentanți ai autorităților naționale de aplicare a legii a căror implicare este necesară pentru schimbul adecvat și rapid de informații în temeiul prezentei directive. Deși fiecărui stat membru îi revine sarcina de a decide cu privire la organizarea și componența exactă necesare pentru a îndeplini această cerință, respectivii reprezentanți pot include autoritățile polițienești, autoritățile vamale și alte autorități de aplicare a legii care au competențe în materie de prevenire, depistare sau investigare a infracțiunilor, precum și posibile puncte de contact pentru birourile regionale și bilaterale, cum ar fi ofițerii de legătură și atașații detașați sau numiți în alte state membre și în agențiile relevante de aplicare a legii ale Uniunii, cum ar fi Europol. Cu toate acestea, în interesul unei coordonări eficace, punctele de contact unice ar trebui să fie compuse cel puțin din reprezentanți ai unității naționale a Europol, ai biroului SIRENE, ai unității de informații despre pasageri și ai biroului central național al Interpol, astfel cum au fost instituite în temeiul legislației relevante și prin excepție de la faptul că prezenta directivă nu se aplică schimburilor de informații reglementate în mod specific de această legislație a Uniunii.

(23) Implementarea și operarea de către punctele de contact unice a unui sistem electronic unic de gestionare a cazurilor, care are anumite funcții și capacități minime, sunt necesare pentru a le permite acestora să își îndeplinească sarcinile care le revin în temeiul prezentei directive în mod eficace și eficient, în special în ceea ce privește gestionarea informațiilor.

(24) Pentru a permite monitorizarea și evaluarea necesare a aplicării prezentei directive, statele membre ar trebui să aibă obligația de a colecta și de a furniza anual Comisiei anumite date. Această cerință este necesară, în special, pentru a remedia problema lipsei unor date comparabile care să cuantifice schimburile de informații relevante și, de asemenea, pentru a facilita obligația de raportare a Comisiei.

(25) Având în vedere caracterul transfrontalier al formelor de criminalitate transfrontalieră și al terorismului, statele membre trebuie să conlucreze pentru a combate aceste infracțiuni. Fluxurile de informații adecvate și rapide între autoritățile relevante de aplicare a legii și Europol nu pot fi asigurate în mod satisfăcător de către statele membre acționând individual. Date fiind amploarea și efectele acțiunii, astfel de fluxuri de informații pot fi asigurate mai bine la nivelul Uniunii, prin instituirea unor norme comune privind schimbul de informații. Astfel, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității stabilit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este

definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.

(26) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale. Deoarece prezenta directivă constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, Danemarca ar trebui să decidă, în conformitate cu articolul 4 din protocolul menționat, în termen de șase luni de la data la care Consiliul decide cu privire la prezenta directivă, dacă o va transpune în legislația sa națională.

(27) Prezenta directivă constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului[63]. Prin urmare, Irlanda participă la adoptarea prezentei directive și are obligații în temeiul acesteia.

(28) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezenta directivă constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen[64], care intră sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul H din Decizia 1999/437/CE a Consiliului[65].

(29) În ceea ce privește Elveția, prezenta directivă constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen[66], care intră sub incidența domeniului menționat la articolul 1 punctul H din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului[67] și cu articolul 3 din Decizia 2008/149/JAI a Consiliului[68].

(30) În ceea ce privește Liechtensteinul, prezenta directivă constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la

---

63 Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002).

64 JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

65 Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999).

66 JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

67 Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008).

68 Decizia 2008/149/JAI a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008).

punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen[69] care intră sub incidența articolului 1 punctul H din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului[70] și cu articolul 3 din Decizia 2011/349/UE a Consiliului[71],

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Capitolul I

Dispoziții generale

Articolul 1
Obiect și domeniu de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește norme privind schimbul de informații dintre autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre, atunci când acest lucru este necesar în scopul prevenirii, depistării sau investigării infracțiunilor.

   În special, prezenta directivă stabilește norme privind:

   (a) cererile de informații transmise punctelor de contact unice instituite sau desemnate de statele membre, în special cu privire la conținutul acestor cereri, termenele obligatorii pentru furnizarea informațiilor solicitate, motivele refuzării unor astfel de cereri și canalul de comunicare care trebuie utilizat pentru aceste cereri;

   (b) furnizarea din proprie inițiativă a unor informații relevante punctelor de contact unice sau autorităților de aplicare a legii ale altor state membre, în special situațiile și modul în care trebuie furnizate aceste informații;

   (c) canalul de comunicare care trebuie utilizat pentru toate schimburile de informații și informațiile care trebuie furnizate punctelor de contact unice în legătură cu efectuarea de schimburi de informații direct între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre;

   (d) instituirea, sarcinile, componența și capacitățile punctului de contact unic, inclusiv norme privind implementarea unui sistem electronic unic de gestionare a cazurilor pentru îndeplinirea sarcinilor acestuia.

---

69 JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

70 Decizia 2011/350/UE Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011).

71 Decizia 2011/349/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în special în ceea ce privește cooperarea judiciară în materie penală și cooperarea polițienească (JO L 160, 18.6.2011).

2. Prezenta directivă nu se aplică schimburilor de informații între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre care au scopul de a preveni, de a depista sau de a investiga infracțiunile reglementate în mod specific de alte acte ale dreptului Uniunii.

3. Prezenta directivă nu le impune statelor membre nicio obligație:

(a) de a obține informații prin intermediul unor măsuri coercitive, adoptate în conformitate cu dreptul intern, în scopul de a le furniza autorităților de aplicare a legii ale altor state membre;

(b) de a stoca informații în scopul menționat la litera (a);

(c) de a furniza informații autorităților de aplicare a legii ale altor state membre pentru a fi utilizate ca probe în procedurile judiciare.

4. Prezenta directivă nu instituie niciun drept de a utiliza informațiile furnizate în conformitate cu dispozițiile sale ca probe în cadrul procedurilor judiciare.

Articolul 2
Definiții

În sensul prezentei directive:

(1) „autoritate de aplicare a legii” înseamnă orice autoritate a statelor membre competentă în temeiul dreptului intern să prevină, să depisteze sau să investigheze infracțiuni;

(2) „infracțiune” înseamnă oricare dintre următoarele:

(a) infracțiunile menționate la articolul 2 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului[72];

(b) infracțiunile menționate la articolul 3 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) 2016/794;

(c) infracțiunile fiscale legate de impozitele directe și indirecte, astfel cum sunt prevăzute în dreptul intern;

(3) „informație” înseamnă orice conținut referitor la una sau mai multe persoane fizice, fapte sau circumstanțe relevante pentru autoritățile de aplicare a legii în legătură cu exercitarea sarcinilor care le revin în temeiul dreptului intern de prevenire, depistare sau investigare a infracțiunilor;

(4) „informație disponibilă” înseamnă fie o informație deținută de punctul de contact unic sau de autoritățile de aplicare a legii ale statului membru solicitat, fie o informație pe care respectivele puncte de contact unice sau autorități de aplicare a legii le pot obține, fără a utiliza măsuri coercitive, de la alte autorități publice sau de la părți private stabilite în statul membru respectiv;

(5) „SIENA” înseamnă aplicația de rețea pentru schimbul securizat de informații gestionată de Europol, menită să faciliteze schimbul de informații dintre statele membre și Europol;

(6) „date cu caracter personal” înseamnă datele cu caracter personal astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2016/679.

[72] Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO L 190, 18.7.2002, p. 1).

Articolul 3

Principiile care reglementează schimbul de informații

În legătură cu toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive, statele membre se asigură că:

(a) orice informație relevantă disponibilă punctului de contact unic sau autorităților de aplicare a legii ale unui stat membru este furnizată punctului de contact unic sau autorităților de aplicare a legii ale altor state membre („principiul disponibilității”);

(b) condițiile privind solicitarea de informații punctului de contact unic sau autorităților de aplicare a legii ale altor state membre și cele privind furnizarea de informații punctelor de contact unice și autorităților de aplicare a legii ale altor state membre sunt echivalente cu cele aplicabile solicitării și furnizării unor informații similare de la și către propriile autorități de aplicare a legii („principiul accesului echivalent”);

(c) informațiile furnizate punctului de contact unic sau autorităților de aplicare a legii ale altui stat membru care sunt marcate ca fiind confidențiale sunt protejate de respectivele autorități de aplicare a legii în conformitate cu cerințele prevăzute în dreptul intern al statului membru respectiv care oferă un nivel similar de confidențialitate („principiul confidențialității”).

Capitolul II

Schimburile de informații efectuate prin intermediul punctelor de contact unice

Articolul 4

Cererile de informații transmise punctului de contact unic

1. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic și, în cazul în care au decis astfel, autoritățile lor de aplicare a legii transmit cereri de informații punctelor de contact unice ale altor state membre în conformitate cu condițiile prevăzute la alineatele (2)-(5).

   În cazul în care un stat membru decide că, pe lângă punctul său de contact unic, și autoritățile sale de aplicare a legii pot să transmită cereri de informații punctelor de contact unice ale altor state membre, acesta se asigură că autoritățile respective trimit, în același timp cu transmiterea acestor cereri, o copie a cererilor respective și a oricărei alte comunicări referitoare la acestea punctului de contact unic al statului membru respectiv.

2. Cererile de informații adresate punctului de contact unic al altui stat membru se transmit numai atunci când există motive obiective să se creadă că:

   (a) informațiile solicitate sunt necesare și proporționale atingerii scopului menționat la articolul 1 alineatul (1);

   (b) informațiile solicitate sunt disponibile autorităților de aplicare a legii ale statului membru solicitat.

3. Orice cerere de informații adresată punctului de contact unic al altui stat membru trebuie să precizeze dacă este urgentă sau nu.

Aceste cereri de informații trebuie considerate urgente dacă, având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante ale cazului respectiv, există motive obiective să se creadă că informațiile solicitate îndeplinesc una sau mai multe dintre următoarele condiții:

(a) sunt esențiale pentru prevenirea unei amenințări imediate și grave la adresa siguranței publice a unui stat membru;

(b) sunt necesare pentru protejarea intereselor vitale ale unei persoane care sunt expuse unui risc iminent;

(c) sunt necesare pentru adoptarea unei decizii care poate implica menținerea unor măsuri restrictive care echivalează cu privarea de libertate;

(d) există un risc iminent să își piardă relevanța dacă nu sunt furnizate de urgență.

4. Cererile de informații adresate punctului de contact unic al altui stat membru trebuie să conțină toate explicațiile necesare pentru a permite prelucrarea lor adecvată și rapidă în conformitate cu prezenta directivă, inclusiv cel puțin următoarele:

(a) o specificare a informațiilor solicitate, care să fie cât mai detaliată posibil în circumstanțele respective;

(b) o descriere a scopului în care sunt solicitate informațiile;

(c) motivele obiective în temeiul cărora se crede că autoritățile de aplicare a legii ale statului membru solicitat dispun de informațiile solicitate;

(d) o explicație a legăturii dintre scopul solicitării informațiilor și persoana sau persoanele la care se referă informațiile, după caz;

(e) motivele pentru care cererea este considerată urgentă, dacă este cazul.

5. Cererile de informații adresate punctului de contact unic al altui stat membru se transmit într-una dintre limbile incluse în lista stabilită de statul membru solicitat și se publică în conformitate cu articolul 11.

Articolul 5

Furnizarea de informații în baza cererilor transmise punctului de contact unic

1. Sub rezerva alineatului (2) al prezentului articol și a articolului 6 alineatul (3), statele membre se asigură că punctul lor de contact unic furnizează informațiile solicitate în conformitate cu articolul 4 cât mai curând posibil și, în orice caz, în următoarele termene, după caz:

(a) opt ore, în cazul cererilor urgente referitoare la informațiile care sunt disponibile autorităților de aplicare a legii ale statului membru solicitat fără a fi necesară obținerea unei autorizații judiciare;

(b) trei zile calendaristice, în cazul cererilor urgente referitoare la informațiile care sunt disponibile autorităților de aplicare a legii ale statului membru solicitat numai cu condiția îndeplinirii obligației de a obține o autorizație judiciară;

(c) șapte zile calendaristice, în cazul tuturor cererilor care nu sunt urgente.

Termenele prevăzute la primul paragraf încep să curgă din momentul primirii cererii de informații.

2. Atunci când, în temeiul dreptului său intern, în conformitate cu articolul 9, informațiile solicitate sunt disponibile numai după obținerea unei autorizații

judiciare, statul membru solicitat se poate abate de la termenele menționate la alineatul (1) în măsura în care acest lucru este necesar pentru obținerea unei astfel de autorizații.

În astfel de cazuri, statele membre se asigură că punctul lor de contact unic îndeplinește următoarele două sarcini:

(i) informează imediat punctul de contact unic sau, după caz, autoritatea de aplicare a legii din statul membru solicitant cu privire la întârzierea preconizată, specificând durata prevăzută a întârzierii și motivele care stau la baza acesteia;

(ii) după informarea imediată, menține informat punctul de contact unic sau, după caz, autoritatea de aplicare a legii din statul membru solicitant și îi furnizează informațiile solicitate cât mai curând posibil după obținerea autorizației judiciare.

3. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic furnizează informațiile solicitate în conformitate cu articolul 4 punctului de contact unic sau, după caz, autorității de aplicare a legii din statul membru solicitant în limba în care a fost transmisă cererea de informații în conformitate cu articolul 4 alineatul (5).

Statele membre se asigură că, atunci când punctul lor de contact unic furnizează informațiile solicitate autorității de aplicare a legii din statul membru solicitant, acesta trimite, de asemenea, în același timp, o copie a informațiilor respective punctului de contact unic al statului membru solicitant.

Articolul 6

Refuzul de a da curs cererilor de informații

1. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic refuză să furnizeze informațiile solicitate în conformitate cu articolul 4 numai atunci când este aplicabil unul dintre următoarele motive:

(a) informațiile solicitate nu sunt disponibile punctului de contact unic și autorităților de aplicare a legii din statul membru solicitat;

(b) cererea de informații nu îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 4;

(c) a fost refuzată acordarea autorizației judiciare necesare în temeiul dreptului intern al statului membru solicitat, în conformitate cu articolul 9;

(d) informațiile solicitate constituie date cu caracter personal, altele decât cele care se încadrează în categoriile de date cu caracter personal menționate la articolul 10 punctul (i);

(e) există motive obiective pentru a crede că furnizarea informațiilor solicitate:

(i) ar contraveni intereselor esențiale ale siguranței statului membru solicitat;

(ii) ar pune în pericol succesul unei investigații în curs privind o infracțiune; sau

(iii) ar prejudicia în mod nejustificat interesele vitale ale unei persoane fizice sau juridice.

Orice refuz afectează numai partea din informațiile solicitate la care se referă motivele prevăzute la primul paragraf și, după caz, nu aduce atingere obligației de a

furniza celelalte părți ale informațiilor respective în conformitate cu prezenta directivă.

2. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic informează punctul de contact unic sau, după caz, autoritatea de aplicare a legii din statul membru solicitant cu privire la refuz, precizând motivele acestuia, în termenele prevăzute la articolul 5 alineatul (1).

3. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic solicită imediat punctului de contact unic sau, după caz, autorității de aplicare a legii din statul membru solicitant clarificările suplimentare necesare pentru a prelucra o cerere de informații care, fără clarificările suplimentare, ar trebui refuzată.

   Termenele menționate la articolul 5 alineatul (1) se suspendă din momentul în care punctul de contact unic sau, după caz, autoritatea de aplicare a legii din statul membru solicitant primește cererea de clarificări până în momentul în care punctul de contact unic al statului membru solicitat primește clarificările.

4. Refuzurile, motivele refuzurilor, cererile de clarificări și clarificările menționate la alineatele (3) și (4), precum și orice alte comunicări referitoare la cererile de informații adresate punctului de contact unic al altui stat membru se transmit în limba în care a fost transmisă cererea în conformitate cu articolul 4 alineatul (5).

Capitolul III

Alte schimburi de informații

Articolul 7
Furnizarea de informații din proprie inițiativă

1. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii furnizează din proprie inițiativă orice informații de care dispun punctelor de contact unice sau autorităților de aplicare a legii din alte state membre, atunci când există motive obiective să se creadă că astfel de informații ar putea fi relevante pentru statul membru respectiv în scopul menționat la articolul 1 alineatul (1). Cu toate acestea, nu există o astfel de obligație atunci când informațiilor respective li se aplică motivele menționate la articolul 6 alineatul (1) litera (c), (d) sau (e).

2. Statele membre se asigură că, atunci când punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii furnizează informații din proprie inițiativă în conformitate cu alineatul (1), fac acest lucru într-una dintre limbile incluse în lista stabilită de statul membru solicitat și publicată în conformitate cu articolul 11.

   Statele membre se asigură că, atunci când punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii furnizează astfel de informații autorității de aplicare a legii a altui stat membru, acestea trimit, de asemenea, în același timp, o copie a informațiilor respective punctului de contact unic al celuilalt stat membru.

Articolul 8
Schimburi de informații în urma cererilor transmise direct autorităților de aplicare a legii

Statele membre se asigură că, atunci când punctele lor de contact unice sau autoritățile lor de aplicare a legii transmit cereri de informații direct autorităților de aplicare a legii ale altui stat

membru, punctele lor de contact unice sau autoritățile lor de aplicare a legii trimit, odată cu transmiterea unor astfel de cereri, de informații furnizate în temeiul acestor cereri sau transmiterea a oricăror alte comunicări referitoare la acestea, o copie punctului de contact unic al celuilalt stat membru și, atunci când expeditorul este o autoritate de aplicare a legii, trimit o copie și punctului de contact unic al propriului stat membru.

Capitolul IV

Norme suplimentare privind furnizarea de informații în temeiul capitolelor II și III

Articolul 9
Autorizația judiciară

1. Statele membre nu solicită nicio autorizație judiciară pentru furnizarea de informații punctelor de contact unice sau autorității de aplicare a legii dintr-un alt stat membru, în temeiul capitolelor II și III, atunci când nu se aplică o astfel de cerință în ceea ce privește furnizarea de informații similare propriului punct de contact unic sau propriilor autorități de aplicare a legii.
2. Statele membre se asigură că, atunci când dreptul lor intern impune obligația obținerii unei autorizații judiciare pentru furnizarea de informații punctelor de contact unice sau autorității de aplicare a legii din alt stat membru în conformitate cu alineatul (1), punctele lor de contact unice sau autoritățile lor de aplicare a legii iau imediat toate măsurile necesare, în conformitate cu dreptul lor intern, pentru a obține o astfel de autorizație judiciară cât mai curând posibil.
3. Cererile de autorizații judiciare menționate la alineatul (1) sunt evaluate și soluționate în conformitate cu dreptul intern al statului membru al autorității judiciare competente.

Articolul 10

Norme suplimentare privind informațiile care constituie date cu caracter personal

Statele membre se asigură că, atunci când punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii furnizează informații în temeiul capitolelor II și III care constituie date cu caracter personal:

(i) categoriile de date cu caracter personal furnizate rămân limitate la categoriile enumerate în secțiunea B punctul 2 din anexa II la Regulamentul (UE) 2016/794;

(ii) punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii furnizează, de asemenea, în același timp și în măsura posibilului, elementele necesare care să îi permită punctului de contact unic sau autorității de aplicare a legii din celălalt stat membru să evalueze gradul de acuratețe, exhaustivitate și fiabilitate al datelor cu caracter personal, precum și în ce măsură sunt actualizate.

Articolul 11
Lista limbilor

1. Statele membre stabilesc și actualizează o listă cu una sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii în care punctul lor de contact unic poate furniza informații în urma unei

cereri de informații sau din proprie inițiativă. Această listă trebuie să includă limba engleză.

2. Statele membre furnizează Comisiei listele respective, precum și orice eventuale actualizări ale acestora. Comisia publică aceste informații, precum și eventualele actualizări ale acestora în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 12
Transmiterea de informații către Europol

Statele membre se asigură că, atunci când punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii trimit cereri de informații, furnizează informații în temeiul unor astfel cereri de informații, furnizează informații din proprie inițiativă sau trimit alte comunicări referitoare la acestea în temeiul capitolelor II și III, punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii trimit, de asemenea, în același timp, o copie a informațiilor respective către Europol, în măsura în care informațiile în cauză privesc infracțiuni care se încadrează în domeniul de aplicare al obiectivelor Europol prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/794.

Articolul 13
Utilizarea SIENA

1. Statele membre se asigură că, atunci când punctul lor de contact unic sau autoritățile lor de aplicare a legii trimit cereri de informații, furnizează informații în urma unor astfel de cereri, furnizează informații din proprie inițiativă sau trimit alte comunicări referitoare la astfel de cereri în temeiul capitolelor II și III sau al articolului 12, fac acest lucru prin intermediul SIENA.

2. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic, precum și toate autoritățile lor de aplicare a legii care pot fi implicate în schimbul de informații în temeiul prezentei directive sunt conectate direct la SIENA.

Capitolul V

Punctul de contact unic pentru schimbul de informații dintre statele membre

Articolul 14
Instituire, sarcini și capacități

1. Fiecare stat membru instituie sau desemnează un punct de contact unic național, care este entitatea centrală responsabilă de coordonarea schimburilor de informații în temeiul prezentei directive.

2. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic este împuternicit să îndeplinească cel puțin toate sarcinile următoare:

   (a) primirea și evaluarea cererilor de informații;

   (b) canalizarea cererilor de informații către autoritatea sau autoritățile naționale de aplicare a legii competente și, atunci când este necesar, asigurarea coordonării între acestea în ceea ce privește prelucrarea unor astfel de cereri și furnizarea de informații în urma cererilor respective;

(c) analizarea și structurarea informațiilor în vederea furnizării acestora punctelor de contact unice și, după caz, autorităților de aplicare a legii ale altor state membre;

(d) furnizarea, la cerere sau din proprie inițiativă, de informații punctelor de contact unice și, după caz, autorităților de aplicare a legii din alte state membre, în conformitate cu articolele 5 și 7;

(e) refuzul de a furniza informații în conformitate cu articolul 6 și, atunci când este necesar, solicitarea de clarificări în conformitate cu articolul 6 alineatul (3);

(f) trimiterea de cereri de informații punctelor de contact unice ale altor state membre în conformitate cu articolul 4 și, atunci când este necesar, furnizarea de clarificări în conformitate cu articolul 6 alineatul (3).

3. Statele membre se asigură că:

(a) punctul lor de contact unic are acces la toate informațiile de care dispun autoritățile lor de aplicare a legii, în măsura în care acest lucru este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor care îi revin în temeiul prezentei directive;

(b) punctul lor de contact unic își îndeplinește sarcinile 24 de ore din 24, 7 zile din 7;

(c) punctului lor de contact unic i se pun la dispoziție personalul, resursele și capacitățile necesare, inclusiv în materie de traducere, pentru a-și îndeplini sarcinile în mod adecvat și rapid, în conformitate cu prezenta directivă și, în special, cu termenele prevăzute la articolul 5 alineatul (1);

(d) autoritățile judiciare competente să acorde autorizațiile judiciare necesare în temeiul dreptului intern în conformitate cu articolul 9 sunt disponibile punctului de contact unic 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

4. În termen de o lună de la instituirea sau desemnarea punctului lor de contact unic, statele membre notifică acest lucru Comisiei. Statele membre actualizează informațiile notificate ori de câte ori este necesar.

Comisia publică aceste notificări, precum și eventualele actualizări ale acestora în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 15
Componență

1. Statele membre stabilesc organizarea și componența punctului său de contact unic de așa manieră încât acesta să își poată îndeplini sarcinile care îi revin în temeiul prezentei directive într-un mod eficient și eficace.

2. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic este compus din reprezentanți ai autorităților sale naționale de aplicare a legii a căror implicare este necesară pentru a asigura un schimb adecvat și rapid de informații în temeiul prezentei directive, inclusiv cel puțin din următoarele, în măsura în care statul membru în cauză este obligat prin legislația relevantă să înființeze sau să desemneze astfel de unități sau birouri:

(a) unitatea națională a Europol, instituită prin articolul 7 din Regulamentul (UE) 2016/794;

(b) biroul SIRENE, instituit prin articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului[73];

(c) unitatea de informații despre pasageri, instituită prin articolul 4 din Directiva (UE) 2016/681;

(d) biroul central național al Interpol, instituit prin articolul 32 din Statutul Organizației Internaționale de Poliție Criminală – Interpol.

Articolul 16

Sistemul de gestionare a cazurilor

1. Statele membre se asigură că punctul lor de contact unic implementează și utilizează un sistem electronic unic de gestionare a cazurilor ca registru care îi permite punctului de contact unic să își îndeplinească sarcinile care îi revin în temeiul prezentei directive. Sistemul de gestionare a cazurilor trebuie să aibă cel puțin toate funcțiile și capacitățile următoare:

(a) înregistrarea cererilor de informații primite și trimise menționate la articolele 5 și 8, precum și a oricăror alte comunicări cu punctele de contact unice și, după caz, cu autoritățile de aplicare a legii din alte state membre cu privire la astfel de cereri, inclusiv a informațiilor privind refuzurile și cererile de clarificări și furnizarea de clarificări menționate la articolul 6 alineatul (2) și, respectiv, alineatul (3);

(b) înregistrarea comunicărilor dintre punctul de contact unic și autoritățile naționale de aplicare a legii, în temeiul articolului 15 alineatul (2) litera (b);

(c) înregistrarea furnizărilor de informații punctului de contact unic și, după caz, autorităților de aplicare a legii din alte state membre, în conformitate cu articolele 5, 7 și 8;

(d) verificarea încrucișată a cererilor de informații primite menționate la articolele 5 și 8 cu informațiile de care dispune punctul de contact unic, inclusiv cu informațiile furnizate în conformitate cu articolul 5 alineatul (3) al doilea paragraf și cu articolul 7 alineatul (2) al doilea paragraf și cu alte informații relevante înregistrate în sistemul de gestionare a cazurilor;

(e) asigurarea monitorizării adecvate și rapide a cererilor de informații primite menționate la articolul 4, în special în vederea respectării termenelor pentru furnizarea informațiilor solicitate prevăzute la articolul 5;

(f) interoperabilitatea cu SIENA, asigurându-se, în special, că toate comunicările care sunt primite prin intermediul SIENA pot fi înregistrate direct în sistemul de gestionare a cazurilor și că toate comunicările care sunt trimise prin intermediul SIENA pot fi transmise direct din sistemul de gestionare a cazurilor;

[73] Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei (JO L 312, 7.12.2018, p. 56).

(g) generarea de statistici privind schimburile de informații efectuate în temeiul prezentei directive în scopul evaluării și monitorizării, în special în sensul articolului 17;

(h) înregistrarea accesului și a altor activități de prelucrare în legătură cu informațiile conținute în sistemul de gestionare a cazurilor, din motive de răspundere și securitate cibernetică.

2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că toate riscurile în materie de securitate cibernetică legate de sistemul de gestionare a cazurilor, în special în ceea ce privește arhitectura, guvernanța și controlul acestuia, sunt gestionate și abordate într-un mod prudent și eficace și că sunt prevăzute garanții adecvate împotriva accesului neautorizat și a abuzului.

3. Statele membre se asigură că toate datele cu caracter personal prelucrate de punctul lor de contact unic sunt incluse în sistemul de gestionare a cazurilor numai atât timp cât acest lucru este necesar și proporțional cu scopurile în care datele cu caracter personal sunt prelucrate și că ulterior acestea sunt șterse în mod irevocabil.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Articolul 17
Statistici

1. Statele membre furnizează Comisiei statistici privind schimburile de informații cu alte state membre în temeiul prezentei directive, până la data de 1 martie a fiecărui an.

2. Aceste statistici trebuie să includă cel puțin:

(a) numărul de cereri de informații transmise de punctul lor de contact unic și de autoritățile lor de aplicare a legii;

(b) numărul de cereri de informații care au fost primite și la care s-a răspuns de către punctul de contact unic și de către autoritățile lor de aplicare a legii, defalcat pe urgente și neurgente și pe fiecare stat membru care a primit informațiile;

(c) numărul de cereri de informații refuzate în temeiul articolului 6, defalcate pe state membre solicitante și pe motive de refuz;

(d) numărul de cazuri în care nu s-au respectat termenele menționate la articolul 5 alineatul (1) din cauza obligației de a obține o autorizație judiciară în conformitate cu articolul 5 alineatul (2), defalcate pe statele membre care au transmis cererile de informații în cauză.

Articolul 18
Raportare

1. Până la *[data intrării în vigoare + 3 ani]*și, ulterior, la fiecare șase ani, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a punerii în aplicare a prezentei directive.

2. Până la [*data intrării în vigoare + 5 ani*], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport de evaluare a eficacității și eficacității prezentei directive. Comisia ia în considerare informațiile furnizate de statele membre și orice alte informații relevante legate de transpunerea și punerea în aplicare a prezentei directive. Pe baza acestei evaluări, Comisia decide cu privire la acțiunile ulterioare adecvate, inclusiv, dacă este necesar, cu privire la oportunitatea prezentării unei propuneri legislative.

Articolul 19
Modificarea Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen

De la [*data menționată la articolul 21 alineatul (1) primul paragraf*], Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen se modifică după cum urmează:

(i) articolul 39 se înlocuiește cu prezenta directivă în măsura în care articolul respectiv se referă la schimbul de informații în scopul menționat la articolul 1 alineatul (1) din prezenta directivă;

(ii) articolul 46 se elimină.

Articolul 20
Abrogare

Decizia-cadru 2006/960/JAI se abrogă de la [*data menționată la articolul 21 alineatul (1) primul paragraf*].

Trimiterile la dispozițiile deciziei-cadru menționate se interpretează ca trimiteri la dispozițiile corespunzătoare ale prezentei directive.

Articolul 21
Transpunere

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la [*data intrării în vigoare + 2 ani*]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

   Statele membre aplică aceste dispoziții de la data menționată. Cu toate acestea, statele membre aplică articolul 13 de la [*data intrării în vigoare + 4 ani*].

   Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 22
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 23
Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,	*Pentru Consiliu,*
Președintele	*Președintele*